

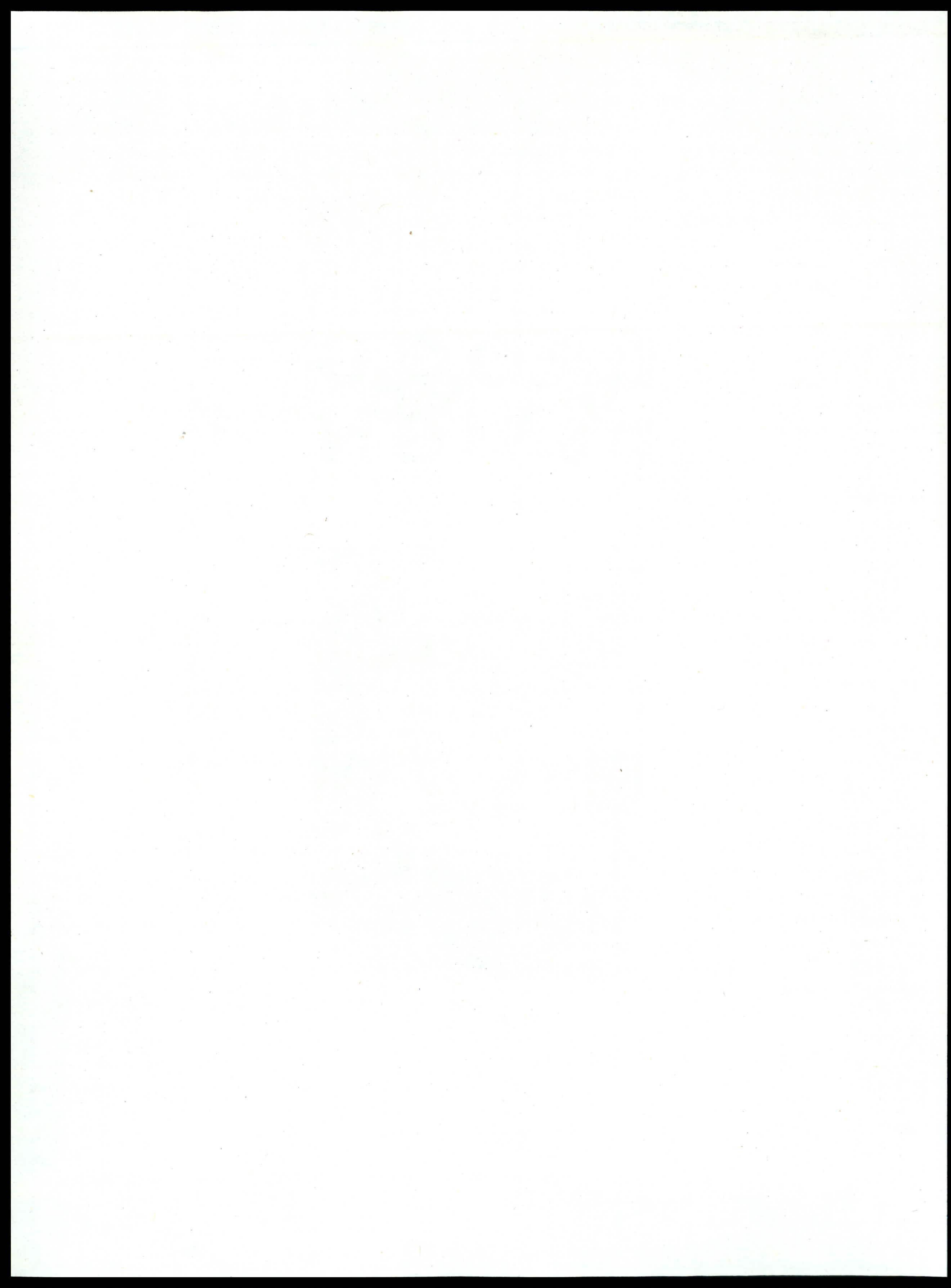
DROOG DESIGN

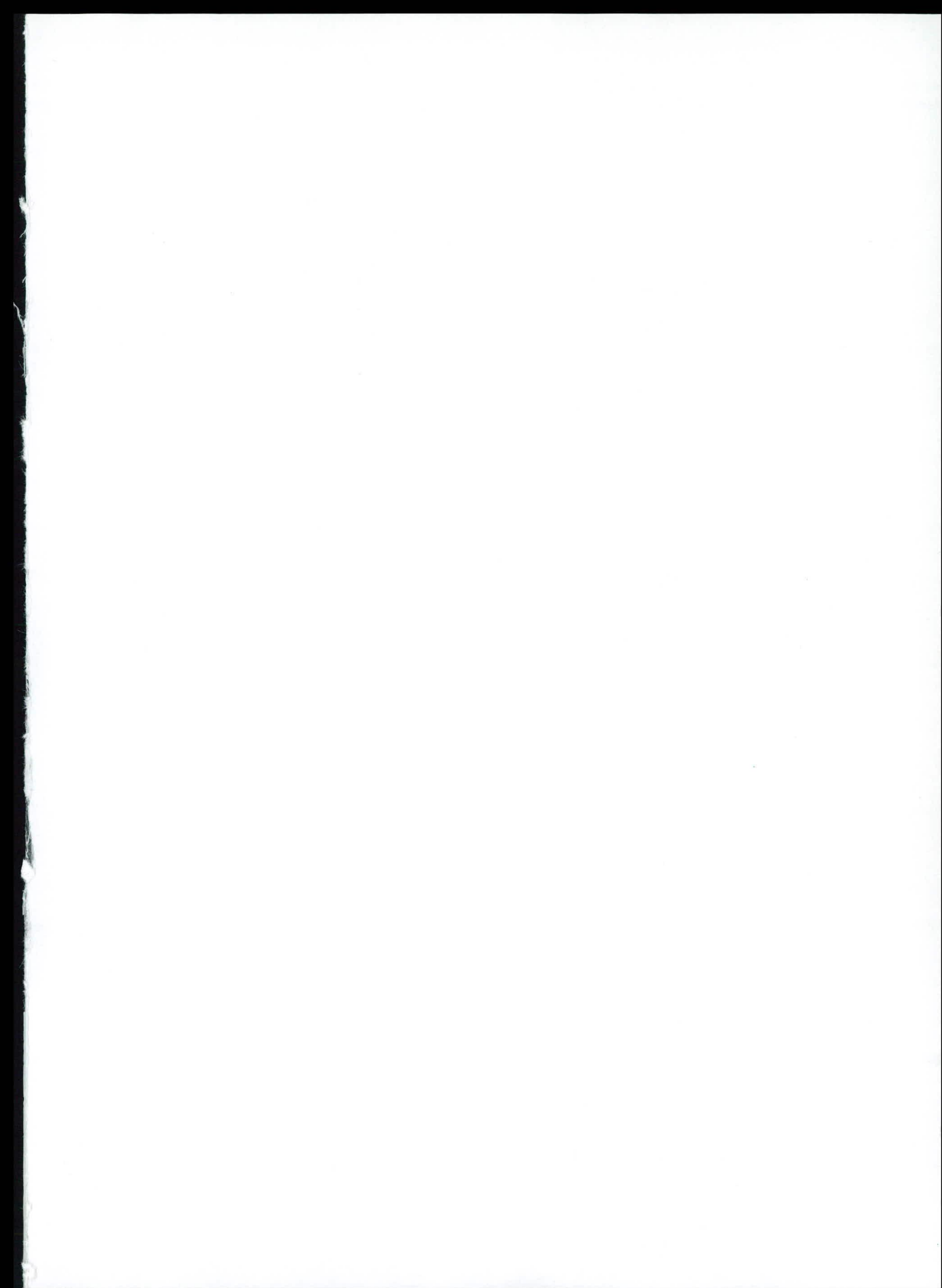
Ida van Zijl

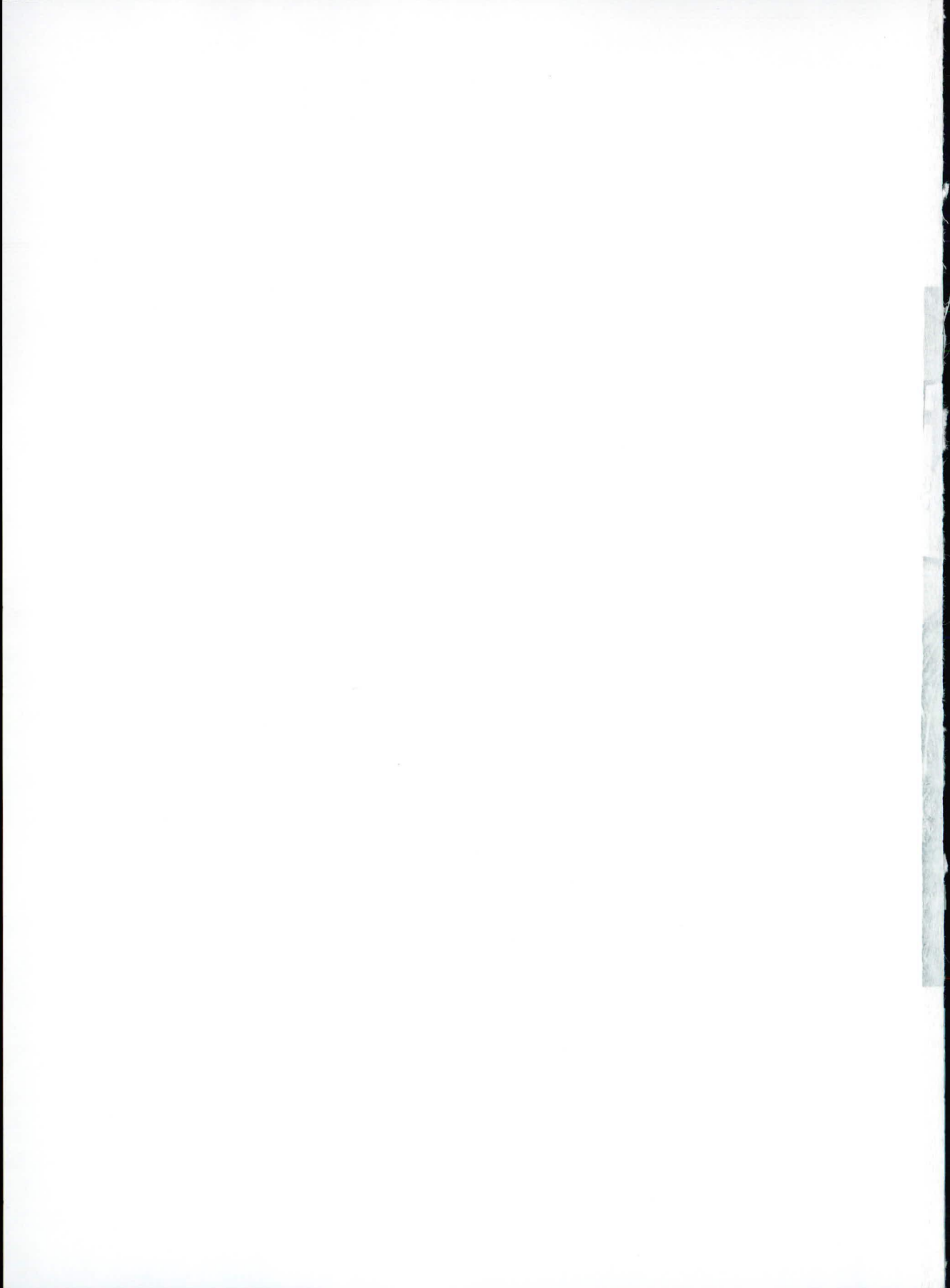

DROOG DESIGN 1991-1996

ccc
centraal
museum

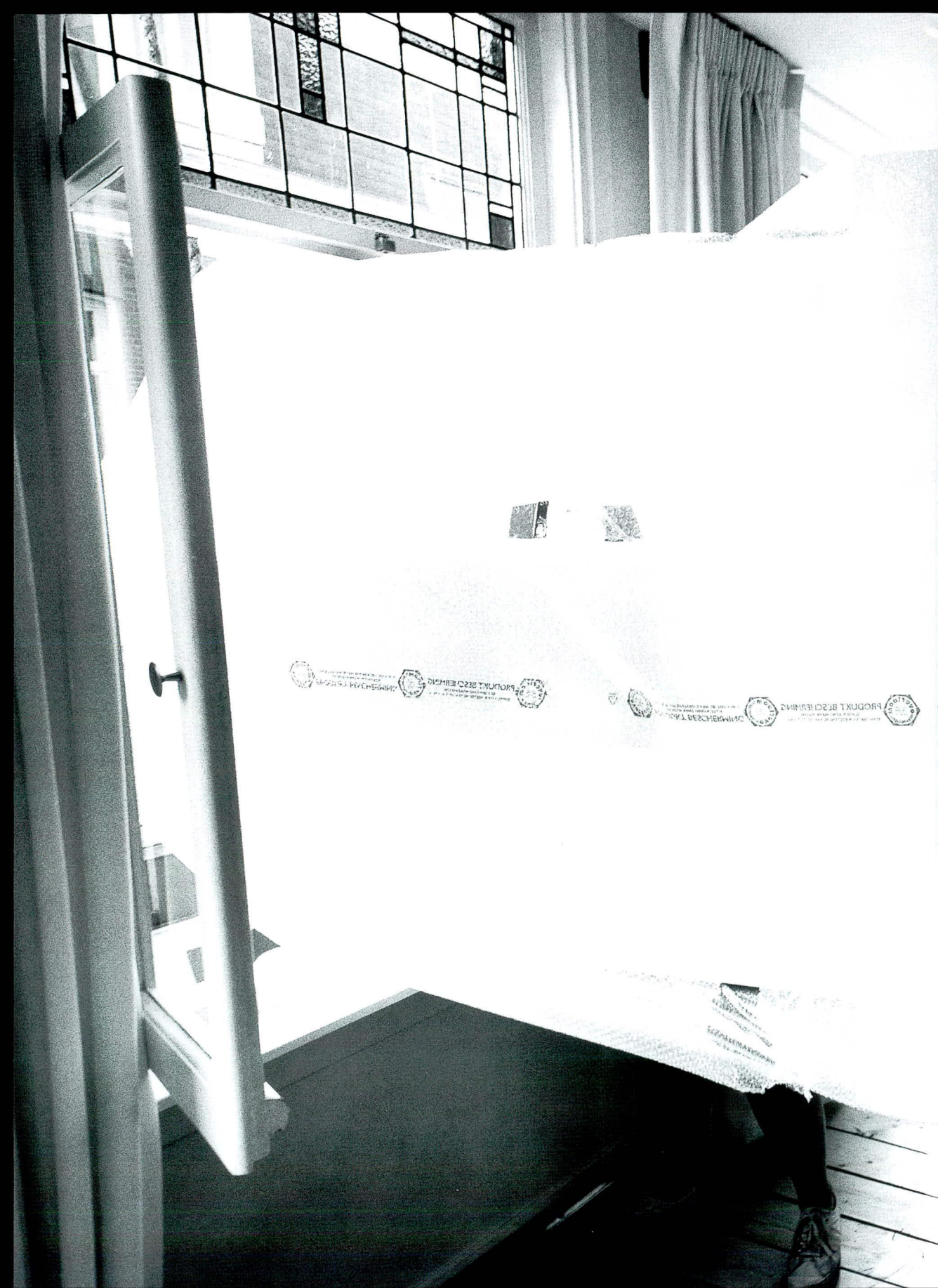
Droog Design 1991-1996

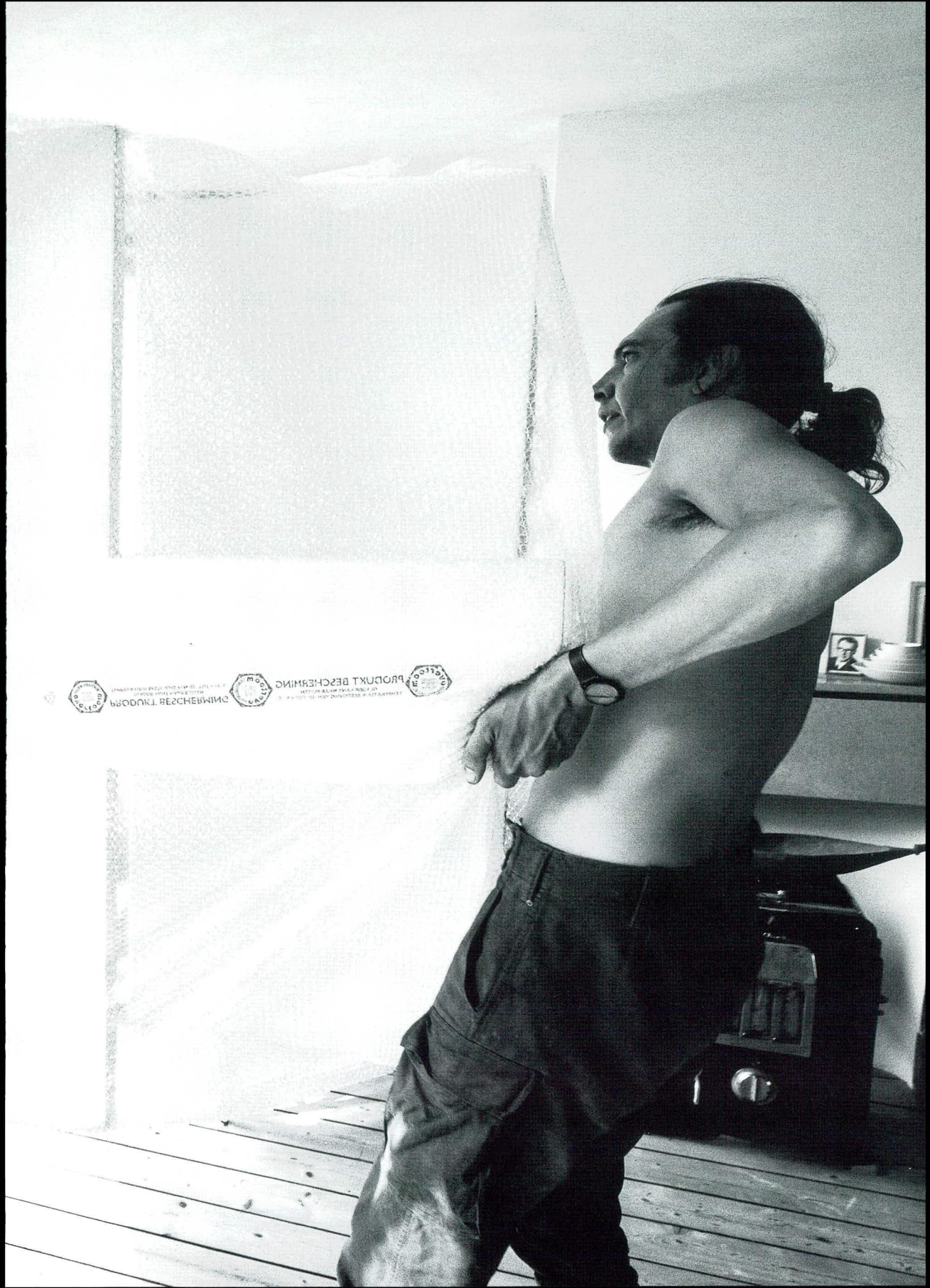
Ida van Zijl

photos foto's
Maurice Boyer

design ontwerp
Studio Gonnissen
en Widdershoven

C C
C C
centraal
museum

ПРОДУКТ БЕСШЕРМІНГ
ДИММЕРІНГ
ПРОДУКТ БЕСШЕРМІНГ
ДИММЕРІНГ

preface inleiding	9 8
Ed Annink	19 20
Gijs Bakker	23 22
Arian Brekveld	31 28
Roland Buschmann	33 34
Eibert Draisma	33 34
Martijn Franssen	37 36
Rody Graumans	41 40
Paul Hessels	41 40
Dick van Hoff	45 44
Martijn Hoogendijk	51 50
Peter Hopman	51 50
Richard Hutten	57 56
Peter van der Jagt	67 66
Djoke de Jong	73 72
Hella Jongerius	81 80
Jan Konings & Jurgen Bey	91 90
Andreas Möller	91 90
Oval (Hugo Timmermans en Job Smeets)	99 98
Renny Ramakers	103 102
Tejo Remy	107 106
Arnout Visser	107 106
Marcel Wanders	123 122
Nikki Gonnissen en Thomas Widdershoven	129 128

Sinds 1993 schiet Droog Design als een komeet door het uitspannel van de internationale designwereld. Veel mensen slaan het verschijnsel gade en vragen zich af of Droog Design met een knal uit elkaar zal barsten, in het zwarte niets verdwijnt of lang aan het firmament blijft schitteren. Het is nog te vroeg om hierop een antwoord te geven. Wel is, nu het Centraal Museum Utrecht de collectie heeft aangekocht, het moment aangebroken een eerste poging te wagen dit fenomeen te definiëren.

Daartoe is het van belang de motieven, opvattingen en achtergronden van de initiatiefnemers en de ontwerpers te kennen. Aan hen en aan de vormgevers van deze catalogus zijn de volgende vragen voorgelegd.

- Wie ben je? Wat is je achtergrond?
- Welk(e) ontwerp(en) van jou zit(ten) in de Droog Designcollectie?
Wat waren de uitgangspunten?
- Wat doe je op het moment? Is er een relatie met het werk voor Droog Design?
- Wat vindt je het beste Droog Designontwerp, eigen werk buiten beschouwing gelaten?
- Wat heeft Droog Design voor jou betekent? Wat is het belang van Droog Design? Hoe ziet de toekomst van dit initiatief eruit?

Uit de antwoorden is een grootste gemene deler te destilleren die zich het best laat omschrijven als een houding of een mentaliteit.

Veel van deze vormgevers voelen zich niet thuis bij de onpersoonlijke, zogenaamd tijdloze vormgeving van het modernisme en de commerciële vertaling daarvan in massaproducten waarmee de markt wordt overspoeld. Zij richten zich op de maatschappelijke en communicatieve aspecten van het vak. Vorm interesseert me niet, was een veel gehoorde uitspraak. De buitenwereld is echter gewend vormgeving op visuele kenmerken te beoordelen en bestempelt Droog Design afwisselend als ecologisch, dadaïstisch, humoristisch of minimalistisch. Het succes van Droog Design leidde tot navolging van de uiterlijke kenmerken, met name door aankomende ontwerpers. 'Droogdesignen' wordt deze tendens geringschattend genoemd. Maar ook bij de deelnemers van het eerste uur zijn ontwerpers die zich vooral in de beschermde en dominerende omgeving van de academie door deze principes laten leiden. Anderen blijven de gekozen stellingname trouw, maar dan als tegenwicht voor hun normale beroepspraktijk. Slechts enkelen kunnen zich permitteren uitsluitend op deze manier te werken. Wat geeft het, ben je geneigd te denken, even vergetend dat consistentie in vorm en uitgangspunt één van de dogma's is, waarop in Nederland het kwaliteitsoordeel berust.

Over één ding is iedereen het eens. Als podium heeft Droog Design een unieke en onschatbare betekenis voor de Nederlandse vormgeving. Zelfvertrouwen, waardering, bekendheid en opdrachten zijn terugkerende sleutelwoorden, soms vergezeld van een lichte teleurstelling over het

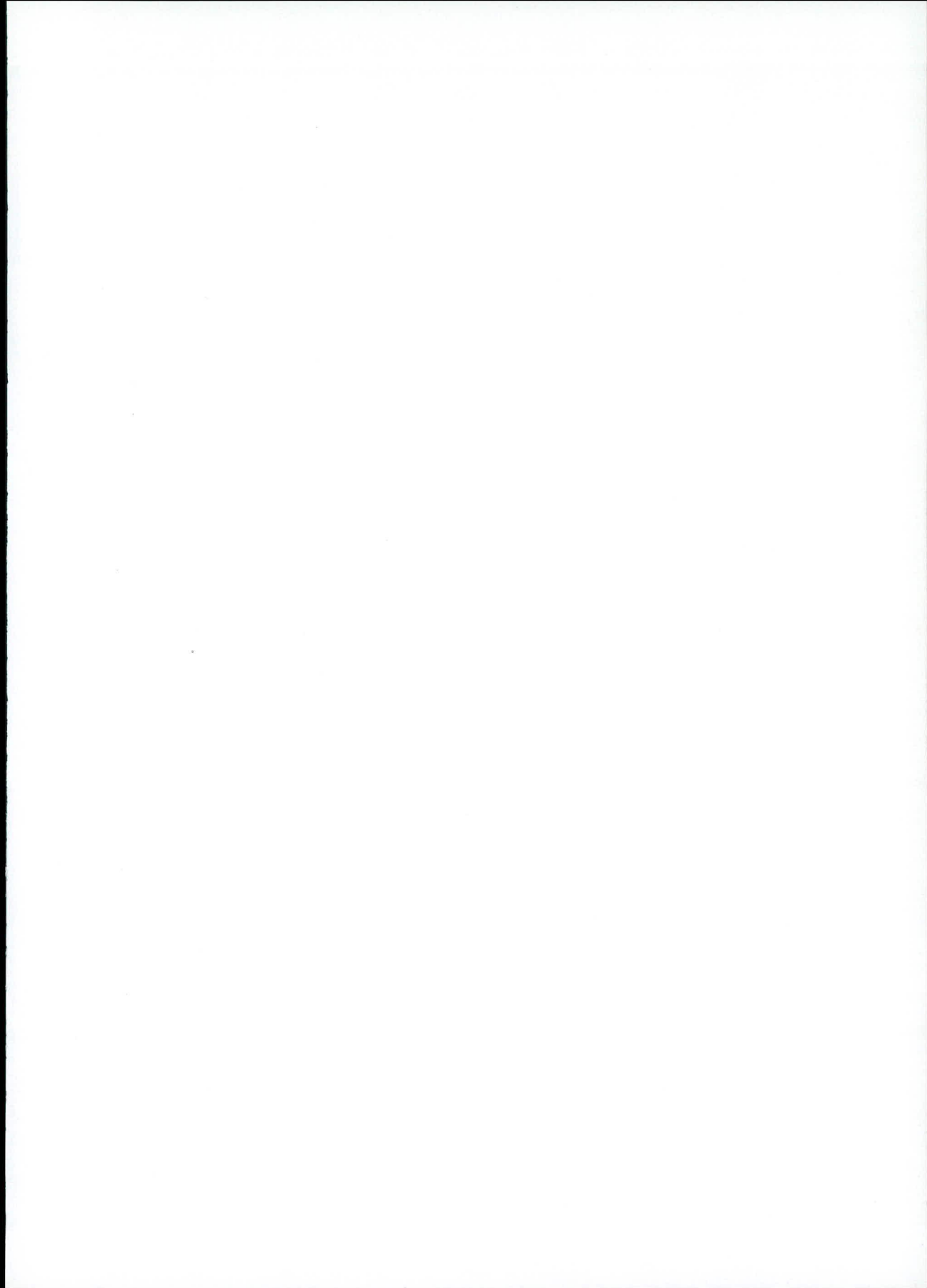
Since 1993 Droog Design has been a bright comet streaking across the firmament of the international design world. But many who have watched its meteoric rise wonder whether Droog Design will one day explode with a bang or disappear into the blackness of the void, or whether it will continue to shine. It's too soon to answer that, but the time has come to attempt a definition of this phenomenon, now that Utrecht's Centraal Museum has acquired the collection.

To this end it is important to gain an understanding of the motives, opinions and backgrounds of the initiators and designers involved. Together with this catalogue's graphic designers, they were asked the following questions:

- Who are you? What is your background?
- Which of your designs have been included in the Droog Design collection? What were the points of departure?
- With what are you busy now? Does a link exist with the work created for Droog Design?
- What do you consider to be the best Droog Design piece, excluding your own work?
- What did Droog Design mean to you? How important is Droog Design and what does the future hold for this initiative?

The common denominator to be distilled from the many answers can best be described as an attitude or mentality. Many of the designers involved do not feel at home with the impersonal, so-called 'timeless' design characteristic of modernism; nor with its commercial translation into mass products with which to flood the market. Instead, these designers are geared towards the social and communicative facets of their profession. "Form does not interest me," was a frequently made comment. But in the outside world design is customarily judged according to its visual characteristics, and as a result Droog Design has variously been labelled ecological, dadaist, humorous or minimalist. Droog Design's success invited imitation of its outward characteristics, particularly by new and young designers, a trend disparagingly labelled Droog-designing. But even among the early adherents there were designers who were mainly active in the sheltered and dominating milieu of the art school and so could permit themselves the luxury of keeping to these principles. Others remained true to the chosen faith, but only as a counter-balance to day-to-day professional practice. Working exclusively in such a manner was a privilege reserved for only a select few. "What does it matter," one might be inclined to think, but that would be to forget that consistency as regards form and starting point is one of the dogmas by which quality is judged in The Netherlands. All are agreed on one thing, however: as a platform for design, Droog Design represents an unique and immensely valuable contribution to

gebrek aan financieel profijt. De laatste constatering bepaalt in hoofdzaak de toekomstverwachtingen voor Droog Design en geeft aan waar de knelpunten zitten in de ontwikkeling van de Nederlandse vormgeving. Droog Design is daardoor voor iedere geïnteresseerde, actief of passief betrokken bij dit gebied, een leerzaam fenomeen. Dit is de geschiedenis in het kort.

In 1992 plaatste Renny Ramakers, hoofdredacteur van het tijdschrift *Industrieel Ontwerpen* de boekenkast van Jan Konings en Jurgen Bey in haar stand op de KunstRai in Amsterdam. In haar ogen was dit ontwerp uit 1991 een breuk met de heersende designopvattingen. Haar intuïtie werd bevestigd door de belangstelling die de kast trok en zij besloot het experiment op de Meubelbeurs in Kortrijk (België) uit te breiden met enkele ontwerpen die dezelfde mentaliteit uitstraalden: twee kledingkasten van dezelfde makers, een ladekast van Tejo Remy en een 'sloophout'kast van Piet Hein Eek. Twee uitgebreidere, zij het nog steeds kleine presentaties volgden in Musis Sacrum Arnhem en in Paradiso in Amsterdam. 'Een middag gewoon doen' in Amsterdam werd bij de incrowd van ontwerpers, critici en enkele fabrikanten publicitair een groot succes. Aangespoord door anderen zocht Ramakers contact met Gijs Bakker, hoofddocent aan de Akademie voor Industriële Vormgeving in Eindhoven, die al langer rondliep met het plan werk van studenten en ex-studenten in het buitenland te presenteren. Samen besloten ze de gok te wagen en met een selectie van actuele Nederlandse vormgeving onder de naam 'Droog Design' naar Milaan te gaan. De reacties op de Salone Internationale del Mobile waren juichend. Vooral de internationale pers constateerde enthousiast dat aan het designfront weer iets nieuws viel te melden. De Franse krant *Libération* schreef dat de erepalm voor een spiritueel *savoir-vivre* aan onbekenden toekwam, aan de Hollandse groep Droog Design. Om de belangstelling goed te kunnen verwerken en het initiatief een steviger basis te geven richtten Ramakers en Bakker op 28 januari 1994 de Stichting Droog Design op. Het doel van de stichting is de internationale promotie van Nederlandse vormgeving die binnen het concept van Droog Design past. Om ook aan de vraag van de handel te kunnen voldoen werd contact gezocht met het bedrijf DMD (Development, Manufacturing and Distribution) in Voorburg. DMD brengt in principe elk Droog Designontwerp op de markt dat financieel en technisch voor serieproductie in aanmerking komt. Volgens de statuten selecteert de Stichting Droog Design "uit het steeds wisselende aanbod van nieuwe produktideeën datgene wat kwalitatief en inhoudelijk aansluit bij het beeld en de mentaliteit die Droog Design uitdraagt: originele ideeën, heldere concepten die op een droge nuchtere wijze zijn vormgegeven." Na een tweede succesvolle presentatie in Milaan wilden Ramakers en Bakker meer doen dan relevante ontwikkelingen signaleren. Het stimuleren en initiëren van experimentele projecten was de volgende stap. Daaruit ontstonden Dry Tech I en II, experimenten met nieuwe materialen ondersteund door de Technische Universiteit Delft (Lucht-en Ruimtevaart Techniek), Dry Bathing, een project in samenwerking met DMD rond het

Dutch styling. Self-confidence, regard, making a name for oneself and commissions are key-words which recur time and again, albeit sometimes coupled with slight disappointment at the lack of financial reward. The latter is the chief determinant of the prospects for Droog Design and gives an indication of the bottlenecks that exist in developing Dutch design. As such Droog Design is an education for any interested party whether they be active or passively involved in the design discipline.

In brief, the history of Droog Design runs as follows: in 1992 Renny Ramakers, editor in chief of the industrial design magazine *Industrieel Ontwerpen*, featured a bookcase designed by Jan Konings and Jurgen Bey on her stand at Amsterdam's KunstRai fine arts fair. In her view, this piece made in 1991 broke with the dominant design culture of the time. Ramakers' intuition was rewarded by the immense interest generated by the bookcase, whereupon she decided to extend the experiment at Belgium's Kortrijk furniture fair by including several more designs which breathed the same spirit: two clothing cupboards by the same makers, Konings and Bey, a chest of drawers by Tejo Remy and a 'driftwood' cupboard by Piet Hein Eek. Two more extensive (albeit still relatively small) presentations followed in *Musis Sacrum*, Arnhem, and Amsterdam's *Paradiso*. 'One afternoon just do it' in Amsterdam became a publicity success story among the in-crowd of designers, critics and select manufacturers. Ramakers was encouraged to contact Gijs Bakker, head of department at Eindhoven's Academy for Industrial Design, who had long cherished plans to showcase the work of students and former students abroad. Together they decided to take a gamble and profile a selection of contemporary Dutch design in Milan under the name 'Droog Design'. The collection gained a warm welcome at the *Salone Internationale del Mobile*. The foreign press was particularly enthusiastic, trumpeting that finally something new had emerged on the design front. France's *Libération* newspaper wrote that the palm of honour for spiritual *savoir-vivre* should be awarded to a group of unknowns, the Dutch group Droog Design. In order to cope with the surge of interest and to give the initiative a more solid base, Ramakers and Bakker set up the Droog Design Foundation on January 28, 1994. The foundation is aimed at the foreign promotion of Dutch designs which fit in with its concept. To meet commercial demand, Droog Design forged a link with Voorburg-based company DMD (Development, Manufacturing and Distribution). In principle DMD brings to market each and every Droog Design piece that is financially and technically viable for series production. According to its statutes, the Droog Design Foundation selects "from the constantly changing range of new product ideas pieces which in terms of quality and content fit with the image and way of thinking communicated by Droog Design: original ideas (and) clear concepts which have been shaped in a wry and no-nonsense manner."

thema badkamer en Droog Design voor de Duitse porseleinfabrikant Rosenthal, een serie experimenten met materiaalbehandeling, kleur, decoratie en gebruik.

Het Centraal Museum Utrecht voerde al sinds 1994 besprekingen over het verwerven en tentoonstellen van de collectie. Hoewel enkele ontwerpen waren aangekocht door andere musea, had de collectie als geheel geen onderdak. De samenhang in de collectie en de betekenis van Droog Design dreigden daardoor verloren te gaan. In april 1997 werd de koop gesloten. Veel tijd ging verloren met het aanvragen van subsidies die uiteindelijk niet werden gehonoreerd. Dit had te maken met het ongebruikelijke karakter van de collectie, die geen doorsnee van de eigentijdse Nederlandse vormgeving presenteert, ook niet gekoppeld is aan een of meer individuele ontwerpers, geen thema, stijl, techniek of materiaal vertegenwoordigt, en niet door een commissie is samengesteld, maar een subjectieve, persoonlijke keus van het stichtingsbestuur is.

Subjectief is echter niet hetzelfde als toevallig. Droog Design vertegenwoordigt wel degelijk een belangrijk wending in de Nederlandse design-geschiedenis. De conceptuele benadering van de ontwerpers en van de samenstellers leidt ertoe dat de collectie een mengelmoes is van esthetische unica, eenvoudige serieproducten en prototypen die niet meer dan een stadium in het denk-en ontwerpproces zijn. In plaats van een manco is dit de kracht van de collectie. In deze verzameling producten worden wegen voor de toekomst aangegeven. De weerklank die Droog Design in het buitenland ontmoet is te danken aan de maatschappelijke, mensgerichte benadering. Deze nieuwe opdracht voor het vak vormgeving houdt veel ontwerpers bewust of onbewust bezig. In elk debat over beeldende kunst, architectuur en vormgeving is de bijdrage van de objecten even belangrijk als de theoretische betogen. De bijdrage aan de ontwikkeling van de internationale vormgeving is evident wanneer de Droog Designcollectie als geheel wordt gepresenteerd, maar vervaagt wanneer de aandacht zich op een product of een ontwerper concentreert. Daarom is de tournee van de collectie niet alleen een presentatie van een deel van de verzamelingen van het Centraal Museum, maar ook een uitnodiging aan iedereen na te denken over de toekomstige rol van de vormgever.

Ida van Zijl

Utrecht, 5 september 1997

After a second successful show in Milan Ramakers and Bakker felt they wanted to go further than merely signalling relevant new trends. The next step was to stimulate and initiate experimental projects, which resulted first in Dry Tech I and II - experiments with new materials aided by Delft's University for Technical Engineering (air and space technology) - and later in Dry Bathing, a project undertaken in partnership with DMD on the theme of bathrooms, and Droog Design for German porcelain manufacturer Rosenthal, which consisted of a series of experiments emphasising materials treatment, colour, decoration and practical use.

Utrecht's Centraal Museum has been conducting talks to acquire and exhibit the Droog Design collection since 1994. Although several pieces have been acquired by other museums, no home existed for the collection as a whole. Consequently the inner logic of the collection and the importance of Droog Design threatened to become lost. The purchase was sealed in April 1997. Much time had been lost in applying for subsidies which finally failed to be awarded. This was due in part to the unusual nature of the collection, which does not seek to present a cross-section of contemporary Dutch culture, is not linked to one or more individual designers, fails to represent a single theme, style, technique or material and has not even been compiled by a committee but embodies the subjective and personal choice of the Foundation's board of directors.

But subjective is by no means synonymous with arbitrary. Droog Design is very much an expression of a major turning point in the history of Dutch design. The participating designers' conceptual approach has resulted in a collection comprising a mix of unique aesthetics, simple series products and prototypes which are no more than an interim stage in the whole thought and design process. This is the collection's strength rather than a weakness. This collection of products gives pointers as to the future direction of design. The response afforded Droog Design abroad reflects its social, people-friendly approach. These new demands being made of design exert an influence on many in the profession, whether consciously or unconsciously. In every debate about fine art, architecture or design, the contribution of the objects themselves weighs as heavily as the theoretical principles. Droog Design's contribution to the development of international design becomes evident when the collection is shown in its entirety, but tends to become obscure when attention is focussed on a single product or designer. That is why the tour of the collection not only constitutes a presentation of part of the Centraal Museum's holdings, but also functions as an invitation to everyone to consider the future role of the designer.

Ida van Zijl

Utrecht, September 5 1997

Richard Hutten

Bank 'The Cross'

1994, beech wood, pvc-coated foam

rubber beuken, pvc gecoat polyether

Ed Annink

Clotheshanger Kledinghaak 'Knob ob'

1994, poly-urethane poly-urethaan

Ed Annink's piece for the Droog Design collection is a round rubber coat hook. Annink took the average circumference of a human neck to ascertain the size, as a normal hook tends to make a bubble in the fabric. The softness of the chosen material is a reference to the human body, while the form was modelled on that of a mushroom.

"By executing existing forms in another material and on a different scale one can assign a new function to them," Annink says. "I put a lot of energy into developing that starting point - particularly in finding which forms in combination with other sizes and materials would result in a function different from the original. Of course it was a way of escaping that whiter than white paper which so often leaves you incapable of deciding whether to move your pencil to the left or the right. At the time I did not consider the so-called originality of a new form good enough. The area between idea and product which ultimately leads to the sale is what I find interesting."

Other pieces by Annink are based on the same concepts: ease of manufacture and accessibility. His lamp, alarm clock and side-table for Authentics are simple forms which require virtually no assembly. The less energy expended on a good product, the better. Annink is against having to keep a complete machine ticking over for a single product.

"I really like the rubber urn by Hella Jongerius - a traditional vase of which hundreds of thousands have been produced, but which results in an entirely different experience when it is executed in a soft material. Due to the fact that the product is well mass-produced as regards both colour and material it is several rungs higher up the ladder than most of the Droog Design pieces.

Droog Design's influence on magazines, designers and manufacturers is unbelievably great. After Memphis, it's the first initiative to have such an impact the world over. It would be nice if Droog Design made enough money to enable them to initiate products independently of third parties. Droog Design currently enjoys a prestige that could be better utilised.

On the international front it could become a major stimulus for the design of new, energy-conserving mass products. It makes my toes curl to see how little interest the government subsidy bodies have shown in Droog Design. I met the director of Authentics while helping put together a presentation by Droog Design in Milan. Since then I have gained several more opportunities to work abroad in the future.

I see the POI (Products of Imagination) projects which Renny and I did together as kicking off the development of my ideas about design. The questions I asked of myself and of my students at the College of Industrial Design in Eindhoven, where I taught from 1989 to 1995, were picked up and developed marvellously by the intelligent students."

Ed Annink is met een ronde rubberen jashaak vertegenwoordigd in de Droog Designcollectie. Hij heeft de gemiddelde omvang van een nek genomen om de maat te bepalen, omdat een gewoon haakje een put geeft in de stof. Het zachte materiaal is een verwijzing naar het menselijk lichaam. De champignon stond model voor de vorm.

"Door bestaande vormen in een ander materiaal en een ander formaat uit te voeren kun je er een nieuwe functie aan geven. In dat uitgangspunt heb ik veel energie gestoken. Vooral om uit te vinden welke vorm zich in een andere maat en een ander materiaal leent om een functie te vervullen die afwijkt van de oorspronkelijke. Het was natuurlijk ook een manier om te ontsnappen aan het overwitte papier, waardoor je vaak niet weet of je je potlood naar links of naar rechts zult bewegen. De zogenaamde originaliteit van een nieuwe vorm vond ik toen niet goed genoeg. Het gebied tussen idee en product, wat uiteindelijk tot verkoop leidt is interessant.

Andere ontwerpen van Annink gaan uit van hetzelfde concept: maakbaarheid en toegankelijkheid. Het lampje, de wekker en het bijzettafeltje voor Authentics zijn eenvoudige vormen waar nauwelijks assemblage aan te pas komt. Hoe minder energie hij in een goed product moet steken, hoe beter. Hij wil voor één product geen hele machinerie draaiend moeten houden.

"De rubberen urn van Hella Jongerius vind ik heel goed. Een traditionele vaas waarvan er al honderdduizenden zijn gemaakt, die toch door de uitvoering in zacht materiaal een heel andere ervaring geeft. Doordat het product in kleur en materiaal goed industrieel wordt geproduceerd zit het een paar niveaus hoger dan de meeste Droog Designontwerpen.

De invloed van Droog Design op tijdschriften, ontwerpers en fabrikanten is onvoorstelbaar groot. Na Memphis is dit het eerste initiatief dat wereldwijd zo'n deuk slaat. Het zou mooi zijn als Droog Design er geld mee kon verdienen. Ze zouden daarmee onafhankelijk van derden nieuwe projecten kunnen starten. Droog Design heeft op dit moment een status die nog beter aangewend kan worden. Internationaal kunnen zij een belangrijke stimulans zijn voor het ontwerpen van nieuwe, energiezuinige massaproducten. Ik ervaar met kromme tenen dat de subsidiegevers van de overheid te weinig belangstelling hebben voor Droog Design. Tijdens de opbouw van een presentatie van Droog in Milaan kwam ik in contact met de directeur van Authentics. Inmiddels heb ik meer mogelijkheden om in de toekomst internationaal te werken.

De activiteiten rond POI (Products of Imagination), die Renny en ik samen deden, zie ik als het begin van de ontwikkeling van mijn ideeën over design. De vragen die ik mijzelf en de studenten aan de academie in Eindhoven stelde, waar ik van 1989 tot 1995 docent was, werden door intelligente studenten geweldig opgepakt."

"De gatenstoel uit 1989 hoort bij het project 'Chair sweet chairs' van POI (Products of Imagination). Ik kreeg een lompe, zware stoel in handen gedrukt en mijn impulsieve reactie was: Hoe kan ik die lichter maken?. Ik ben een systeemzoeker, geen rouwdouwer. De gaten zijn in drie richtingen geboord. Waar de constructie het meeste materiaal nodig heeft, zijn ze het kleinst. Daardoor ontstaat een optische vertekening. Het volume lijkt toe te nemen als de gaten groter worden. Dat is fascinerend. Daaruit ontstond het gatenproject, waarin elk ontwerp, twee soms drie betekenissen heeft. Vaak wordt door materiaal weg te nemen het achterliggende materiaal belangrijk. Bij het behang uit 1992 kun je op die manier het verleden vasthouden. Ik doe heel veel uiteenlopende dingen, van sieraden tot grote opdrachten voor bedrijven. De essentie van mijn werk is altijd het concept, mijn houding ten opzichte van een ontwerp. De verschijningsvorm wordt zo geminimaliseerd dat het idee optimaal naar voren komt. De vorm is de verpakking van het idee. De afwasborstel die ik voor de Hema heb ontworpen past helemaal in die manier van werken. Ik vind dat belangrijk, omdat het een echt massaproduct is.

Alle Droog Designontwerpen zijn in mijn ogen goed, anders had ik ze niet uitgekozen. Bij elk product gelden natuurlijk andere criteria. Je kunt een lijst van tien criteria opstellen en kijken wel ontwerp aan de meeste voldoet. Misschien is dat de beste, maar zo rechtlijnig is het niet. Het is leuker om te vertellen wat ik in mijn eigen huis heb: de deurbel van Peter van der Jagt en de stoel van Richard Hutten. De bel vind ik perfect van ironie. In plaats van een wit anoniem doosje waarin alle mechaniek is weggewerkt, neemt Peter twee wijnglazen, een voor wit en een voor rood, die een hoge en een lage toon geven. Ik word daar gewoon warm van. En die stoel van Richard doet mij het zitten steeds opnieuw ervaren. Iedereen die bij mij thuis komt, reageert zo.

Nederland heeft geen cultuur op interieurgebied. Er is geen podium, geen industrie, geen pers voor het interieurobject. Ik werd al jaren geconfronteerd met boeiend werk op examenpresentaties, in kleine galeries en door signalementen in Items. Maar het komt en het verdwijnt. Het beklijft niet. Ik wilde die dingen in Milaan presenteren, checken of je als groep iets te melden hebt. Dat kun je één keer in Milaan toetsen en dan weet je het. De betekenis van Droog Design kun je meten aan de beschouwingen in de internationale pers. In de afgelopen vijf jaar werden Droog Design-ontwerpen steeds in een wisselende context voor het voetlicht geplaatst. Al die ontwerpen zouden nooit zoveel bekendheid hebben gekregen als wij hen niet wereldwijd hadden gepresenteerd. Renny en ik zijn begonnen met selecteren uit het aanbod. Het derde jaar hebben we projecten geïnitieerd. Het is een stimulans om de experimentele werkwijze voort te zetten. Nu zijn

"The chair with holes from 1989 is part of the POI (Products of Imagination) 'Chair sweet chairs' project. A clumsy, heavy chair was pressed into my hands and my first impulse was 'How can I make this lighter?' I am a seeker of systems, not a yobbo. The holes have been drilled in three directions. They are smallest where the construction requires the most material, resulting in an optical illusion. The volume looks to increase when the holes are bigger - fascinating. This led in turn to the holes project, in which each design had two and sometimes three meanings. Removing material often makes the underlying material more important. When it comes to 1992 wallpaper, that is a way of holding onto the past.

I do a wide range of different things, from items of jewellery to large-scale commissions for companies. The essence of my work always lies in the concept, my attitude with regard to a design. The form is minimised in such a way as to best put forward the idea. The form constitutes the packaging of the idea. The washing-up brush I designed for the Hema department store chain fits entirely with this way of working. I think that's important, because the brush is a real mass product.

All the Droog Design pieces are good in my view - otherwise I would not have selected them. Of course different criteria apply for each product. You could draw up a list of 10 criteria and then look to see which piece meets most of them. That might be the best idea, but things aren't that straightforward. It's more fun to tell you what I have at home: the doorbell by Peter van der Jagt and Richard Huttten's chair. For me, the door bell embodies perfect irony. Rather than an anonymous white box housing the mechanism, Van der Jagt takes two wine glasses - one for white and one for red - which respectively produce a high and a low tone. It makes me feel warm all over. And Richard's chair continually makes me rediscover the experience of sitting. All my visitors react in the same way.

There is no culture of interior design in the Netherlands. No platform exists, there is no industry and no press for the interior object. For years I encountered thrilling work at exam presentations, in small galleries and as a result of tips in *Items*. But it comes and it goes, it doesn't take root. I wanted to show those things in Milan, to check whether the group had something to say as a whole. In Milan you can gauge that at a single stroke, and then you know.

One can assess the importance of Droog Design by looking at the commentaries in the international press. Over the last five years Droog Design pieces were repeatedly highlighted in varying contexts. All those designs would never have become as well-known if we had not shown

Gijs Bakker

Wallpaper Behang 'Peepshow'

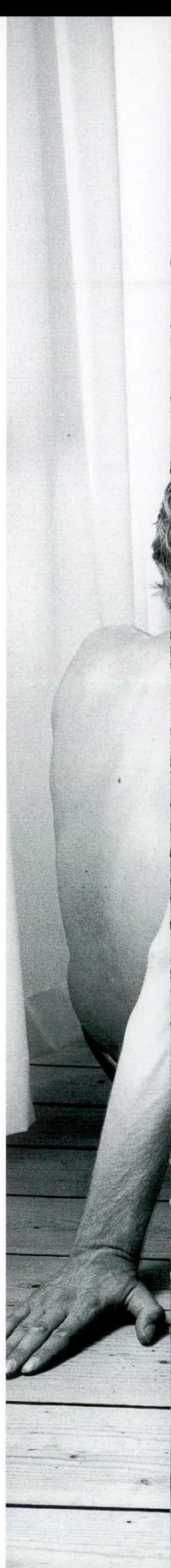
1992, paper papier

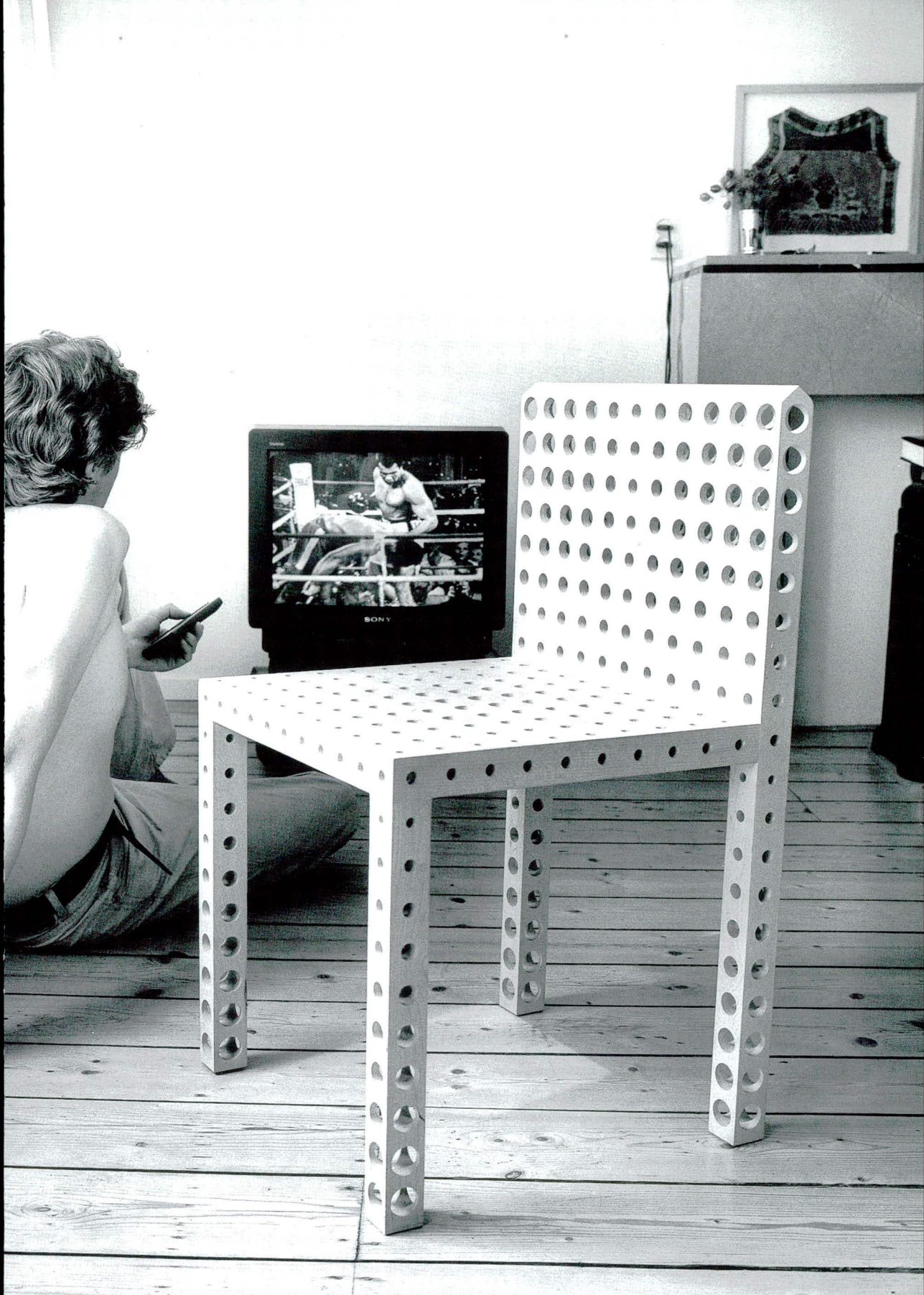

Gijs Bakker

Chair with holes Stoel met gaten

1989, maple ahorn

we door één Duitse firma en twee Italiaans bedrijven gevraagd om projecten op te zetten. De levenskansen van Droog Design nemen daardoor toe. Als deze opdrachten doorgaan groei je uit boven de grens van het mode-verschijnsel. Droog Design is geen stijl, al wordt het door de pers zo gezien. We kunnen dan projecten blijven initiëren waar geen opdrachtgever voor te vinden is en bovendien de eenmalige krankzinnig dure presentaties in Milaan financieren.

In Nederland heb je fantastische mogelijkheden door alle overheidssteun. Tegelijkertijd zitten we veel te veel op elkaars lip. Als al die subsidies nu eens besteed zouden worden aan een internationaal blad voor architectuur, mode, ceramiek, design enzovoorts, dan kon ik mijn collega's in het buitenland eindelijk eens een goed blad over Nederlandse vormgeving en architectuur toesturen. In al die specialismen horen we van tijd tot tijd tot de internationale top."

Arian Brekveld 1968 Akademie voor Industriële Vormgeving
Eindhoven afdeling Mens en Wonen, afgestudeerd 1995

Het lampje 'Soft lamp' is buiten de academie ontstaan, in relatie met een onderzoek naar verschillende bedrijven. Brekveld kwam onder andere bij een dompelaar terecht. Die techniek leende zich niet voor de toepassing die hem voor ogen stond. Hij vond de mogelijkheden echter buitengewoon interessant en ontwierp een minimaal lampje, waarbij snoer en kapje een geheel vormen. Het materiaal wordt opgewaardeerd door gebruik te maken van de transparantie en de zachtheid. Vooral bij het aanraken is de verrassing groot.

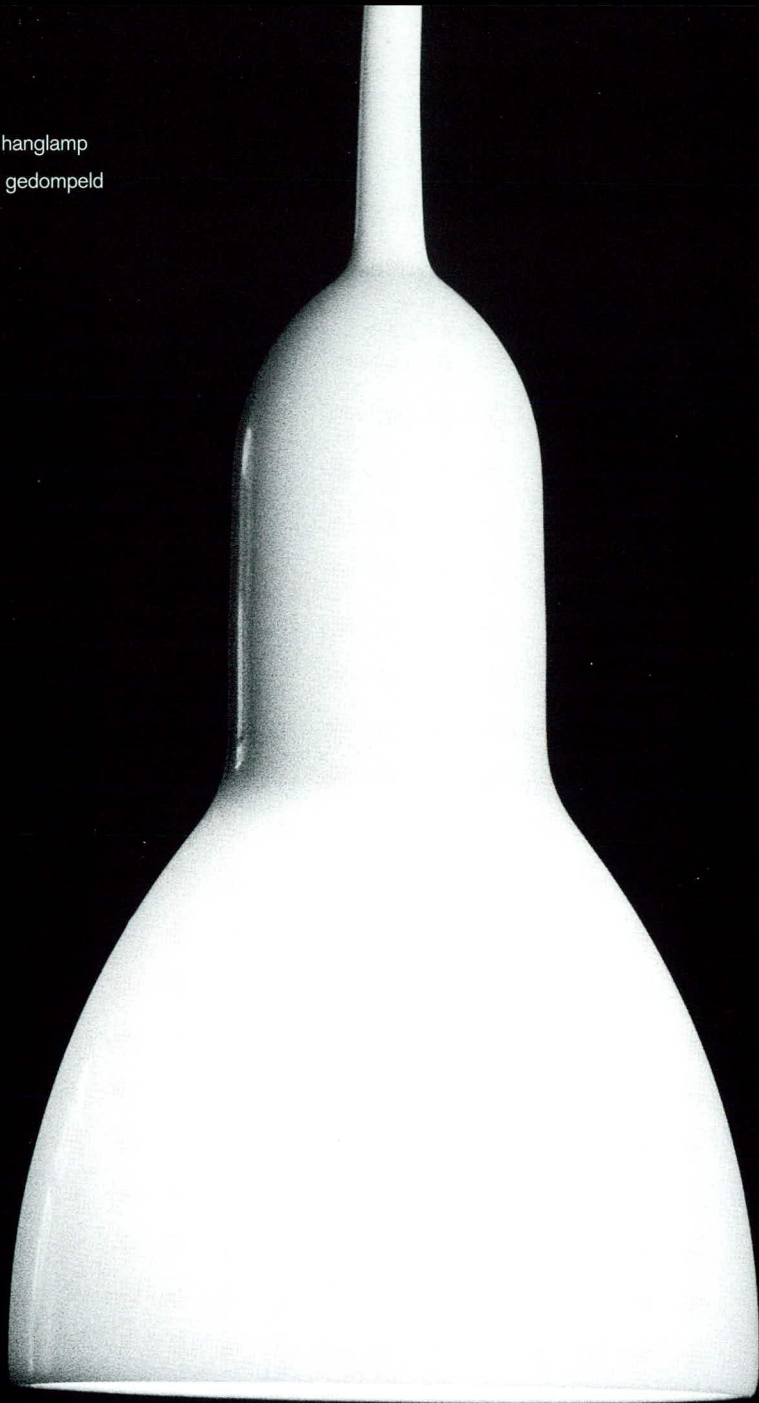
Bij de tinnen vazen van zijn eindexamen heeft hij eveneens gezocht naar de herwaardering van een materiaal. Tin is vrijwel in de vergetelheid geraakt en wordt voornamelijk voor nep-antiek gebruikt. De vazen zijn nu in productie. Een van de meest aansprekende Droog Designontwerpen vindt hij de melkflessenlamp van Tejo Remy: een simpel herkenbaar ontwerp dat goed communiceert en elke keer weer verbazing oproept.

Droog Design zit naar zijn mening nog steeds in een stijgende lijn. De projecten vormen een waardevolle aanvulling van de oorspronkelijke opzet die louter uit een verzameling producten bestond. Hij is er vast van overtuigd dat ook later de betekenis van Droog Design zal blijven hangen.

Arian Brekveld

Soft Lamp Zachte hanglamp

1995, molded PVC gedompeld

them worldwide. Renny and I began by making a selection of the items being offered. In the third year we started initiating projects. That acts as a stimulus to continue an experimental way of working. We have now been asked to set up projects by a German firm and two Italian companies. Droog Design's chances of surviving have increased as a result. If these commissions go ahead you rise above the level of a fashion fad. Droog Design is not a style - even if the press persists in seeing it as such. We can then go with initiating projects for which no commissions are to be found and furthermore we can go on financing those madly expensive one-off presentations in Milan.

The Netherlands offers fantastic opportunities because of all the government subsidies on offer. But at the same time this world is far too small - everyone is far too close to one another. If only all those subsidies could be spent on an international magazine on architecture, fashion, ceramics, design and so on. Then I would finally be able to send my foreign colleagues a good magazine about Dutch design. From time to time we have been ranked at the international forefront of all those specialist disciplines."

Arian Brekveld 1968 College for Industrial Design Eindhoven
People and Living dept, graduated 1995

The 'Soft lamp' light originated outside of college in relation to a study into various companies. During the course of his research, Brekveld familiarized himself with molded packaging manufacture.

The technique was not suited to the application he had envisaged, but nevertheless he considered the possibilities to be exceptionally interesting and designed a minimal lamp in which lead and shade form a whole. The material was upgraded by utilising its transparent and softness. The result is surprising, particularly to the touch.

With the pewter vases made for his final exam, Brekveld also sought to re-evaluate as material. Pewter has been all but forgotten as a material and is mainly used in manufacturing fake antiques. Brekveld's vases have since been taken into production.

For Brekveld, one of the most striking designs in the Droog Design collection is Tejo Remy's milk bottle lamp: a simple, familiar form that communicates well and consistently evokes a surprised response from the viewer.

In Brekveld's view Droog Design is still on the way up. The projects constitute a valuable extension to Droog Design's original aim, which merely comprised a collection of products. Brekveld is convinced that Droog Design will prove of enduring significance in times to come.

"I hope that my designs seduce people into playing with space. For my final exam I made all sorts of designs focussing on this theme: vases on the wall, cushions that can be hung up and cupboards designed for highly specific purposes. For example, one included a sock-holder panel. The 'toothbrush mirror' was similarly intended as a cupboard door, but it has since been included in the Droog Design collection as an object in itself. These days I mainly work as an exhibitions and presentations designer.

The debate being waged during my time at college made an enormous impression on me. People wanted to abandon styling and design an object as an expression of a mentality. We set out to design with a certain measure of irony - to tell the user a story and to invite a response. Material and form were secondary. That is why I so admire Djoke de Jong's drawing table and Martijn Hoogendijk's pallet bed - the user is forced to respond.

In the beginning Droog Design was above all a platform where like-minded people could meet. That was very important to me at the time. The original aim has been lost in all the diversity. I don't know whether Droog Design should continue. Perhaps something entirely new will emerge, independent of Droog Design but inspired by it."

Eibert Draisma 1966 College for Industrial Design Eindhoven
People and Work dept, graduated 1991

Draisma plays with design, giving a soul to his creations as if they were living beings. His 'Sine and co-sine' lamps turn slowly by themselves, gradually changing the light within a given space. For the Droog Design collection he incorporated a faster movement - a sort of courtship dance - because the effect created by the slow movement was not evident within the context of an exhibition. The name of the design refers to the many calculations Draisma had to work out to programme a fitting movement into the lamps.

At present much of Draisma's time is taken up with commissions for industry, such as the development of a chip card reader. In addition he still undertakes free work. The latter includes a striking electric coffee percolator. Its personified form gives it a playful element and influences the relationship between object and user. Users become attached to products with a clear identity, which in turn extends the lifetime of the product. Draisma extends a life-long guarantee with the coffee maker,

Roland Buschmann 1965 Akademie voor Industriële Vormgeving
Eindhoven afdeling Mens en Wonen, afgestudeerd 1995

"Ik hoop dat mijn ontwerpen mensen er toe verleiden met de ruimte te spelen. Voor mijn eindexamen heb ik allerlei ontwerpen rond dit thema gemaakt: vaasjes aan de muur, kussens die je op kunt hangen en kasten die voor heel specifieke functies zijn ontworpen. Er zit onder andere een sokkendragerpaneel bij. De 'toothbrushmirror' was eveneens bedoeld als kastdeurtje, maar is nu als zelfstandig object opgenomen in de collectie Droog Design.

Tegenwoordig werk ik vooral aan tentoonstellingsinrichtingen en presentaties.

De discussie die in mijn tijd op de academie werd gevoerd heeft diepe indruk op mij gemaakt. Men wilde af van het vormgeven en in het ontwerp een mentaliteit tot uitdrukking te brengen. Ontwerpen met een knipoog was onze inzet, de gebruiker een verhaal vertellen en vragen om een reactie. Vorm en materiaal waren maar bijzaak. Daarom vind ik de krijttafel van Djoke de Jong zo goed en de pallet van Martijn Hoogendijk. Daar moet de gebruiker wel op reageren.

Droog Design was in het begin vooral een podium waar mensen met dezelfde mentaliteit elkaar ontmoetten. Voor mij is dat heel belangrijk geweest. De oorspronkelijke opzet gaat nu in de diversiteit verloren. Of Droog Design door moet gaan weet ik niet. Misschien ontstaat er iets heel nieuws, los van Droog Design, maar wel daaruit voortgekomen."

Eibert Draisma 1966 Akademie voor Industriële Vormgeving
Eindhoven afdeling Mens en Arbeid, afgestudeerd 1991

Draisma speelt met vormgeving. Hij geeft een ziel aan zijn ontwerpen, alsof het levende wezens zijn. De lampen 'Sinus en Cosinus' bewegen langzaam uit zichzelf, waardoor het licht in een ruimte geleidelijk verandert. Voor de Droog Designcollectie heeft hij een snellere beweging ingebouwd, een soort baltsdans, omdat het effect van de langzame beweging bij exposities niet zichtbaar is. De naam refereert aan de vele berekeningen die hij moest maken om een mooie beweging in te programmeren.

Op dit moment werkt hij veel voor de industrie, onder andere aan de ontwikkeling van een chipcard-reader, en maakt nog wat vrij werk. Bij het laatste hoort een sprekend koffiezetapparaat. De gepersonifieerde vorm geeft een spelelement aan een product en beïnvloedt de relatie met de gebruiker. Die hecht zich aan een product met een duidelijke identiteit, waardoor de levensduur van een product langer wordt. Draisma geeft

Roland Buschmann

Mirror Spiegel 'Toothbrushmirror'

1995, glass, metal glas, metaal

levenslange garantie op het koffiezetapparaat. Ook andere producten mogen altijd bij hem worden teruggebracht voor reparatie.

De brievenweger van Arnout Visser vindt hij een goed ontwerp. Het natuurkundige principe is helder en voor iedereen begrijpelijk in dit product vertaald.

Droog Design betekende heel veel voor hem, omdat voor het eerst van buitenaf waardering werd getoond voor zijn vrije werk. In die tijd was op zijn afdeling weinig ruimte voor humor. Daarna heeft hij de ontwikkeling van Droog Design niet meer gevolgd. Hij was bang failliet te gaan als hij er tijd in zou blijven steken. Daarom zou hij het goed vinden als Droog Design meer aandacht aan de markt besteedde. De commerciële ondersteuning van jonge ontwerpers is slecht en ze hebben een grote behoefte aan contacten met bedrijven voor productie en verkoop.

"In grote lijnen heeft Droog Design hele goeie dingen gedaan. Nederland staat weer op de kaart en dat geeft heel veel zelfvertrouwen aan ontwerpers. In de toekomst wil ik weer meer vrij werk maken. Voor de industrie werken is makkelijk geld verdienen. Maar nu wil ik weer sappelen en dingen doen waar ik achter sta in plaats van de ene concessie na de andere te moeten doen en een prul leveren. Dan maar niet produceerbaar."

Martijn Franssen 1971 Akademie voor Industriële Vormgeving
Eindhoven afdeling Mens en Wonen, afgestudeerd 1996

Het stoeltje dateert van eind 1994. In het derde leerjaar kregen de studenten een los houten kuipje dat op de een of andere manier 'de lucht in moest'.

Martijn Franssen zocht naar een oplossing die de zitting zou laten veren en koos daarvoor een blok purschuim. De laatste versie van dit idee kwam in de collectie van Droog Design terecht. De zitting zit geklemd in het blok schuim, waardoor een vervorming optreedt en de overgang naar het triplex mooier is geworden.

De ladekast van Tejo Remy spreekt hem het meeste aan: "Verrassend dat het ook zo kan. Je baalt een beetje dat je het niet zelf hebt bedacht."

De publiciteit die Droog Design trekt is goed voor je curriculum vitae, vindt Martijn, maar het levert geen geld op en dat is een bezwaar. Op dit moment verdient hij de kost als vorkheftruckchauffeur bij de DAF-fabrieken. Als de dingen die hij nog onder handen heeft, zijn afgerond, wil hij een tijd bij een ontwerpbureau werken.

De verandering die Droog Design in de loop der jaren heeft ondergaan beoordeelt hij niet onverdeeld positief. Van een mentaliteit dreigt het een keurmerk te worden, terwijl de selectie minder streng lijkt te zijn.

and other products from his hand can also always be returned to him for repairs.

Of the other objects in the Droog Design collection, Draisma admires the letter balance designed by Arnout Visser. The scientific principle has been clearly translated into the product in such a way as to be understandable to all.

Droog Design meant a lot to Draisma, because it was the first time that outsiders showed they valued his free work. At college there were few opportunities for incorporating humour into design. Draisma subsequently lost touch with Droog Design, as he feared he might go bankrupt if he spent too much time on it. As such he would welcome a move by Droog Design to attune itself more to the market. At present the commercial support for young designers is poor, and they badly need to establish links with companies for production and sales.

"Overall Droog Design achieved some very good things. The Netherlands is back on the map and that gives designers a great deal of self-confidence. I want to make more free work in future. Working for industry is easy money. But I've got to the stage that I would rather slog away and do things that I can fully endorse than be forced into making one concession after the other and ending up with a piece of junk. Then no mass production if that's what it takes."

Martijn Franssen 1971 College of Industrial Design Eindhoven
People and Living dept, graduated 1996

The chair dates from late 1994. In their third year, students were given a wooden bucket seat which had to be suspended in one way or another. In seeking a solution which would give the seat some bounce, Martijn Franssen opted for a block of PVC foam. The final version of this idea was included in the Droog Design collection. The chair seat is jammed into the block of foam, distorting it and enhancing the transition to the plywood.

Franssen most admires the chest of drawers by Tejo Remy: "Surprising that it's possible. You feel a bit fed up that you didn't think of it yourself." The publicity surrounding Droog Design is good for one's curriculum vitae, Franssen believes, but adds that its failure to raise any cash is a drawback. Franssen currently earns a living as a forklift truck driver at the DAF motor car factory. When the designs he is still working on are finished he hopes to find work with a design agency.

He has mixed feelings about the changes which Droog Design has undergone over the years, believing that it threatens to deteriorate from a state of mind into a kind of hallmark, while at the same time the selection criteria appear to have been relaxed.

Martijn Franssen

Easy chair large Leunstoel

1995, PVC-coated foam rubber, beech

wood, multiplex PVC coated polyether,

beuken, multiplex

Rody Graumans 1968 Hogeschool voor de Kunsten Utrecht en
Gerrit Rietveld Academie Amsterdam, afgestudeerd 1993

De '85 lampen' lamp uit 1993 is Graumans enige bijdrage aan de Droog Designcollectie. De technische elementen, kroonsteentjes, snoeren en gloeilampen bepalen het beeld. Hetzelfde principe paste hij toe bij een ander onderdeel van zijn eindexamenwerk, de 'spaarlampen' lamp. Het constructieve element, een ijzeren band, loopt door de uitsparingen van de lampen heen.

Graumans is productontwerper op een breed terrein, van interieurs tot sieraden. Zijn werk is vooral conceptueel en daarin zit dan ook de onderlinge overeenkomst tussen zijn ontwerpen. Als voorbeeld noemt hij de 'zuigzoen-ketting'.

De ladekast van Tejo Remy is volgens hem het beste ontwerp. "Die had ik graag zelf willen maken. Het idee is goed en de uitvoering ook. Met Droog Design voel ik me niet zo verbonden. Het heeft me wel veel publiciteit gebracht, waardoor ik voor allerlei dingen wordt gevraagd. De projecten zijn goed, al dreigt er wat verlies aan kwaliteit op te treden onder de druk van 'Er moet wat staan in Milaan'. Vroeger was het ruwer, het grappige wordt te serieus genomen."

Paul Hessels 1971 Akademie voor Industriële Vormgeving Eindhoven
afdeling Mens en Wonen, afgestudeerd 1995

Hessels heeft een tijdje voor een firma in designmeubelen gewerkt. Hij leverde en plaatste meubelen bij particulieren thuis. In die keurig vormgegeven interieurs worden praktische zaken als stopcontacten zo goed mogelijk weggemoffeld. Waarom eigenlijk?, vroeg hij zich af en maakte op de academie vier stopcontacten die letterlijk 'gezien mochten worden'. Twee van de vier werden opgenomen in de Droog Designcollectie: het lichtgevende stopcontact en de tegel met stopcontact.

Tegenwoordig zit hij in Indonesië en ontwerpt kleine gebruiksvoorwerpen die op zonne-energie werken, onder andere een nachtlampje en een tafel voor een accu en een tv. Alles moet demontabel zijn en niet groter dan het zonnepaneel dat erbij hoort. Anders is vervoer per brommer, de voornaamste vorm van distributie, en daarmee de verkoop onmogelijk.

Hessels wil graag massaproducten ontwerpen en daarbij inspelen op de behoefte van de consument. Als kunststof in Indonesië populair is, ontwerpt hij in kunststof al zou hij zelf een ander materiaal mooier vinden. Wel heeft hij behoefte aan erkenning in Nederland en werkt daarom aan een 'stilleven met tafels' samen met de ontwerpers die in dezelfde bouwkeet op het terrein van

Graumans contribution to the Droog Design collection is his '85 lights' lamp from 1993. The technical elements, connectors, wires and bulbs are the dominant factor. He applied the same principle to another part of his final exam project, his 'cut-away lamp' light. The construction element, a metal band, runs through notches on the lamps.

Graumans designs a wide range of products, from interiors to items of jewellery. His work is conceptual above all, and this is what links his various designs. As an example he cites the 'sucking kiss necklace'.

Graumans regards Tejo Remy's chest of drawers as the collection's best design. "I'd like to have made that myself. The idea is good and so is its implementation. I don't feel that I have that much in common with Droog Design. It did put a lot of publicity my way, as a result of which I am asked to do all kinds of things. The projects are good, although some quality threatens to get lost under the pressure of producing something for Milan. In the old days it was more rough, now the wit is taken too seriously."

Paul Hessels 1971 College of Industrial Design Eindhoven
People and Living dept, graduated 1995

Hessels worked for a time at a company making designer furniture. He delivered and arranged furniture at the homes of private customers. In the beautifully designed interiors practical elements such as power points were disguised as far as possible. But why? Hessels wondered, prompting him to design four electricity sockets which were literally made for display. Two of the four were included in the Droog Design collection: the light-emitting electricity socket and the tile with power point.

Hessels is currently based in Indonesia and designs small consumer items powered by solar energy, including a night light and a table for a battery and television. All his products must be able to be dismantled and their size may not exceed that of the accompanying solar panel - otherwise they cannot be transported by motorbike, the main mode of distribution, and thus selling becomes impossible.

Hessels is eager to design mass products, gearing his output to the needs of the consumer. If plastic is popular in Indonesia then he designs in plastic, even though he might consider another material to be more attractive. But he is also keen to gain recognition in the Netherlands and

Rody Graumans

Chandelier '85 bulbs' Kroonluchter '85 lampen'

1993, 15 Watt bulbs, standard fittings

and connectors lampen 15 Watt,

standaardfittings, kroonsteentjes

het congrescentrum Koningshof hun atelier hebben.

De lamp van Marcel Wanders, het zoutvat en de brievenweger van Arnout Visser spreken hem aan. De toekomst van Droog Design houdt hem niet zo bezig. Daarvoor zit hij in Indonesië te ver weg en staat zijn werk te veel buiten de discussie die in Nederland wordt gevoerd.

"Misschien moet er een nieuw iemand komen die Droog Design platwalst en de komende tien jaar met de eer gaat strijken. Maar wat ik het afgelopen jaar in Indonesië heb geleerd is zo veel. Dat moet allemaal nog uitkristalliseren. Voor die tijd geef ik liever geen meningen."

Dick van Hoff 1971 Hogeschool voor de Kunsten Arnhem afdeling 3d-design, afgestudeerd in 1996

"Weergeven wat iets werkelijk is. Daar gaat het mij om. Om die manier van denken ben ik voor de Droog Designcollectie geselecteerd. Een kraan is geen sportwagen. Er is geen enkele noodzaak het ding van glanzend roestvrij staal te maken. Idem dito voor een wastafel. De basisvorm blijft een bakje." Van Hoff koos voor het fonteintje een naaldvilt geïmpregneerd met poly-estherhars. Bij de reparatie van rioleringen wordt dit materiaal in de gebroken buis geschoven en met warm water verhard tot een onderdeel van het systeem. De stiknaad herinnert aan de oorspronkelijke toestand van het vilt. De kraan wordt nu in serie gemaakt. Eenvoudige standaard koperen buizen worden voor dit product aan elkaar gelast.

Van Hoff heeft sinds kort een eigen bureau. Hij ontwerpt onder andere tassen voor een fabrikant. Het volume en de vorm worden in het leer geperst. Eerst ontstaat het idee voor een product. Daarna kiest hij het materiaal en de techniek die bij het concept passen.

Droog Design is voor hem een prachtig podium om zijn ideeën te presenteren. Als statement leveren de ontwerpen een bijdrage aan de theoretische discussie. Dat vindt hij voldoende, ook als ze niet in productie komen. Uiteindelijk sijpelt dit gedachtengoed door in de commerciële tak van het vakgebied.

for this reason is working on a 'still life with tables' together with other designers whose studios are housed in the same prefabricated building on the site of the Koningshof congress centre.

Objects in the Droog Design collection that appeal to him are the lamp designed by Marcel Wanders, and the salt glass and letter balance by Arnout Visser. Hessels is not overly concerned about the future of Droog Design - his base in Indonesia is too far away and his work mainly falls outside that which is the focus of the debate currently being waged in the Netherlands.

"Perhaps somebody entirely new should come on the scene to steam-roller Droog Design and then take the credit for the next ten years. But I've learned so much in Indonesia over the past year. That all has to crystallise first. I'd rather not pass judgement until then."

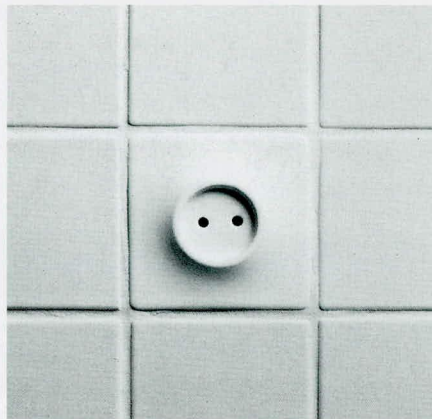
Dick van Hoff 1971 College for the Arts Arnhem 3D design dept, graduated 1996

"To reflect what something really is. For me that's what it's about. It's that way of thinking that led me to be selected for inclusion in the Droog Design collection. A crane isn't a sports car. There's absolutely no need to make something like that from shining stainless steel. The same is true of a wash basin. The basic form will always be a bowl." For the hand basin Van Hoff opted for a felt-like material made of artificial fibres impregnated with polyester resin used in repairing waste pipes. The material is slid into the pipes and hardens to become a constructive part of the system. Its seam is a reference to its original state. Van Hoff's tap has now been taken into serial production. In this product, plain standard copper pipes are welded together.

Van Hoff has recently started his own agency. Among other things he currently designs bags for a manufacturer. The volume and the form are pressed into the leather. First comes the idea for a product, and thereafter Van Hoff chooses the material and the technique to fit the concept.

For him, Droog Design represents a wonderful platform for presenting his ideas. The designs constitute a statement contributing to the overall theoretical debate. Van Hoff feels this is sufficient, even should his designs never be taken into production. The ideas will finally trickle down into the commercial segment of the profession.

Paul Hessels

Tile powerpoint Tegel met stopcontact

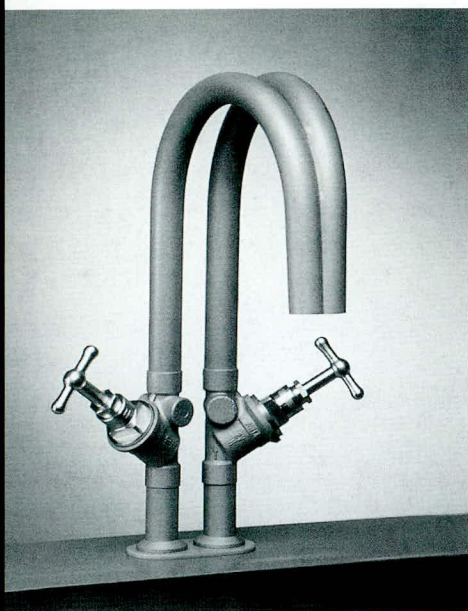
1995, ceramic keramiek

Dick van Hoff

Sink, wall

1996, felt impregnated with polyester

raisin vilt geïmpregneerd met polyesterhars

Dick van Hoff

Tap Kraan 'stop'

1996, copper koper

Paul Hessels

Socket light Stopcontactdoos-lamp

1995, glass glas

Martijn Hoogendijk 1970 Akademie voor Industriële Vormgeving
Eindhoven afdeling Mens en wonen, afgestudeerd 1993

Op de academie was Hoogendijk gefascineerd door 'industrial beauty'. Hij heeft een studie gemaakt van de visuele en architectonische mogelijkheden van het materiaal uit de wereld van de grove industrie en de bouwput. De pallet is een vertaling van de standaard Europallet. Door het voorwerp meer flexibel, mobiel en wat minder uitgesproken van vorm te maken is de toepassing als meubelstuk functioneler. "De publiciteit is een beetje aan komen waaien. Daar baal ik van, ik kon er weinig mee doen. Ik zat in dienst toen Droog Design naar Milaan ging. De pallet is een beetje zijn eigen weg gegaan en ik de mijne."

Tegenwoordig heeft hij een eigen bureau, Dumoffice, en werkt aan tentoonstellingsinrichtingen, meubels en productvormgeving. Bij alles laat hij zich leiden door dezelfde non-esthetiek.

Bij de Droog Designcollectie is de link met het geheel volgens Martijn belangrijker dan de individuele kwaliteit van een product. Het werk van Djoke de Jong heeft in het algemeen zijn voorkeur. Bij haar gaat het in wezen niet om de vorm, maar om de dingen die er mee gedaan kunnen worden. Het object is de onderlegger voor het idee en de vorm van het object is op zijn beurt daaraan ondergeschikt. In die zin is het krijgt belangrijker dan de tafel en doet de vorm van de tafel er niet toe. Door de non-esthetiek komt de basisgedachte het beste tot uiting.

Wat tegenwoordig deel uit maakt van Droog Design is meer op esthetische kwaliteiten geselecteerd. Het maakt het geheel verwarrend. De projecten vindt hij niet passen bij het concept van Droog Design. Je kunt niet achter een tafel gaan zitten om Droog Design maken. Te meer daar Droog Design eigenlijk het verhaal is van de mensen die selecteren, niet van de ontwerpers. De Droog Designontwerpen zijn heel individueel. Als totaal is het moeilijk samen te vatten, door de steeds wisselende bezetting is het beeld zeer veranderlijk.

Peter Hopman 1968 Meubelmakersopleiding aan de MTS
Rotterdam en Hogeschool voor de Kunsten Arnhem afdeling 3d-design,
afgestudeerd 1995

"Mijn afstudeerproject ging over keukenvormgeving. De keuken beschouw ik als een verzameling apart vormgegeven meubelen in plaats van een meubel, waarin alle gebruiksfuncties zijn geïntegreerd, zoals je vaak ziet bij moderne keukens. Ik wilde die elementen juist uit elkaar gooien en ieder hun eigen vorm en materiaal geven. Het liefst materialen die traditioneel met een bepaalde functie worden geassocieerd: email voor het gasfornuis, terrazzo voor de spoelbak. De stroomvoorziening en verlichting van het werkblad heb

At college Hoogendijk was fascinated by 'industrial beauty', making a study of the visual and architectural opportunities offered by materials from the world of heavy industry and the building site. His pallet bed is a variation on the standard Europallet. By making the object more flexible and mobile and by toning down its distinctive form the pallet's application as a piece of furniture becomes more functional. "The publicity just came over me, I hate that. I was doing my military service when Droog Design went to Milan. The pallet bed rather went its own way and I went mine."

Hoogendijk now runs his own agency, Dumoffice, and works on exhibition design, furniture and product styling. In all these fields his approach is dominated by the same non-aesthetic.

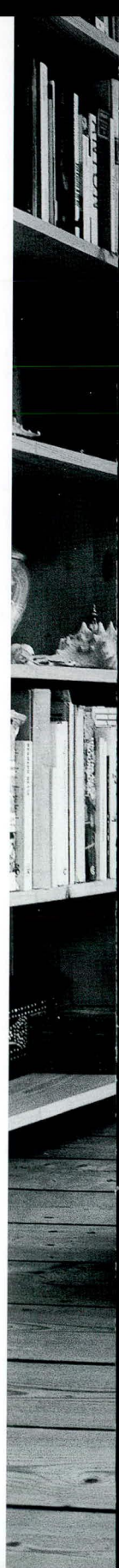
For Hoogendijk, in the Droog Design collection the link to the whole is more important than the quality of the individual product. Generally speaking he favours the work of Djoek de Jong. In his view, De Jong is essentially unconcerned with form but focuses rather on the things that may be done with it. The object is the carrier of the idea and in turn the object's form is subordinate. In that sense the chalk is more important than the table and the form of the table is irrelevant. As a result of the non-aesthetic the basic idea is better expressed.

But he feels that current selections for Droog Design are based more on aesthetic criteria. That makes the whole confusing. Hoogendijk feels that projects are not in keeping with the original Droog Design concept. One can't sit down with the intention of creating some Droog Design - a notion rendered all the more impossible given that Droog Design is really the story of the people who select, not of the designers. Droog Design pieces are all highly individual. The collection as a whole is difficult to categorise, as the constantly changing ranks of contributing designers keep changing the picture.

Peter Hopman 1968 Cabinetmaker's course at Rotterdam's technical secondary school and College of the Arts Arnhem, graduated 1995

"My final exam project was on kitchen design. I look at kitchens as a collection of separately designed pieces of furniture rather than a single item in which all user functions have been integrated, as is more usually the case in contemporary kitchens. My express purpose was to separate those elements and give each its own form and material - preferably a material traditionally associated with a particular purpose such as

Martijn Hoogendijk
Bed 'Pallet'
1993, birch wood, multiplex
berken, multiplex

Peter Hopman
Electricity plug and fitting Fitting
en stopcontact 'powerpoint'
1995, ABS

ik losgekoppeld en samen in een zelfstandig product gecombineerd. Deze 'powerpoint' is uitgevoerd in een hoogwaardige kunststof met een enigszins ruwe structuur. In de collectie Droog Design is het ontwerp een eigen leven gaan leiden."

Als zelfstandige, het bureau Lakenvelder, werkt Hopman verder aan het gasfornuis. Hij heeft het afgelopen jaar onder andere de wasbakken voor het nieuwe VPROgebouw ontworpen. Ze zijn gemaakt van beton en grijze PVC afvoerbuizen en voorzien van de enkele kranen van Dick van Hoff. De vormgeving sluit aan bij de esthetiek en de mentaliteit van het gebouw.

De melkflessenlamp van Tejo Remy noemt Hopman een echte klassieker binnen de Droog Designcollectie: "Heel knap bedacht en van enorme invloed geweest op allerlei lampen die daarna zijn ontstaan. DMD heeft het ontwerp goed uitontwikkeld. Een ontwerp dat ook in de toekomst stand zal houden."

De huidige ontwikkeling van Droog Design beziet hij wat sceptisch. In het begin was Droog Design een nieuwe wending in de Nederlandse vormgeving. Nu lijkt het bijna de 'gevestigde orde'. Als duidelijker wordt aangegeven wat de Droog Designcollectie per jaar inhoudt, kun je zien dat er een ontwikkeling gaande is. Droog Design is geen stijl, maar vertegenwoordigt datgene wat de Stichting op dat moment belangrijk vindt. Dat maakt begrijpelijk waarom veel ontwerpen nog in het stadium van een idee of een gedachte zitten. Zelf wil hij graag dat zijn ontwerpen worden geproduceerd en verkocht. Al heeft hij er ook gewoon plezier in een goed ontwerp te maken. Productie is echter niet de taak van Droog Design. De presentaties voor de internationale pers en de daaruit voortvloeiende publiciteit zijn heel belangrijk voor het Nederlandse design en de individuele ontwerpers. Allerelei deuren gaan open. Dat is voor hem heel stimulerend.

Richard Hutten 1967 Akademie voor Industriële Vormgeving
Eindhoven afdeling Mens en Wonen, afgestudeerd 1991

De banken 'S(h)it on it' en 'The Cross' zijn gemaakt voor een tentoonstelling met als thema 'Een reis naar Italië'. Het katholicisme en het fascisme zijn voor Hutten de dominante factoren in de 20ste eeuwse geschiedenis van dit land. Dat wilde hij met deze banken symboliseren. De teksten 'nie wieder' en 'never again' zijn op de zittingen gekrast tijdens een expositie in Milaan. Hij heeft ze laten staan, omdat de heftige reacties van het publiek een deel van het ontwerp zijn geworden.

De 'split-level'-bank is een uitwerking van de formele en constructieve principes van de kruisbanken. Er ligt geen verhaal of betekenis aan ten grondslag. Dit in tegenstelling tot eerdere ontwerpen, de kruk, de tafel op tafelkruk en de stoel-tafel-stoel, die ontstonden uit een studie naar het begrip

enamel for the gas stove and terrazzo for the sink. I separated the power points and lighting for the work top and combined them in a single, free-standing product. This power point has been executed in a high-tech plastic with a slightly rough texture. The design took on a life of its own within the Droog Design collection."

As a self-employed designer, the Lakenvelder agency, Hopman is currently refining his gas stove design. Over the last year his commissions have included designing the washbasins for the new premises of the VPRO broadcasting corporation. The washbasins are made from cement and grey PVC waste pipes and fitted with the single taps designed by Dick van Hoff. The styling is in keeping with the aesthetic and way of thinking behind the building.

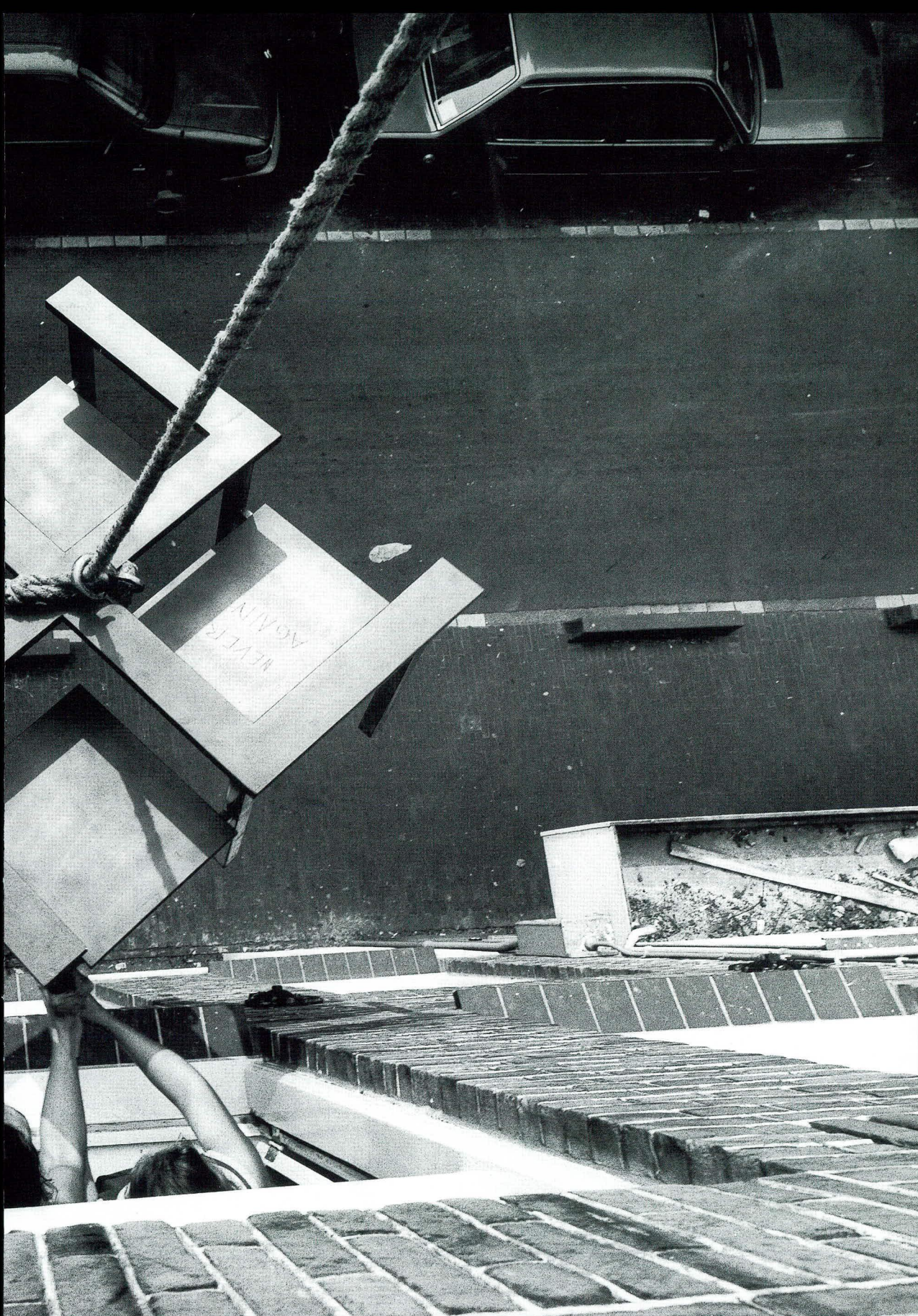
Hopman sees Tejo Remy's milk bottle lamp as a genuine classic within the Droog Design collection: "extremely well thought out and a huge influence on all kinds of lamps designed subsequently. DMD developed the design well. It's a design which will stand the test of time."

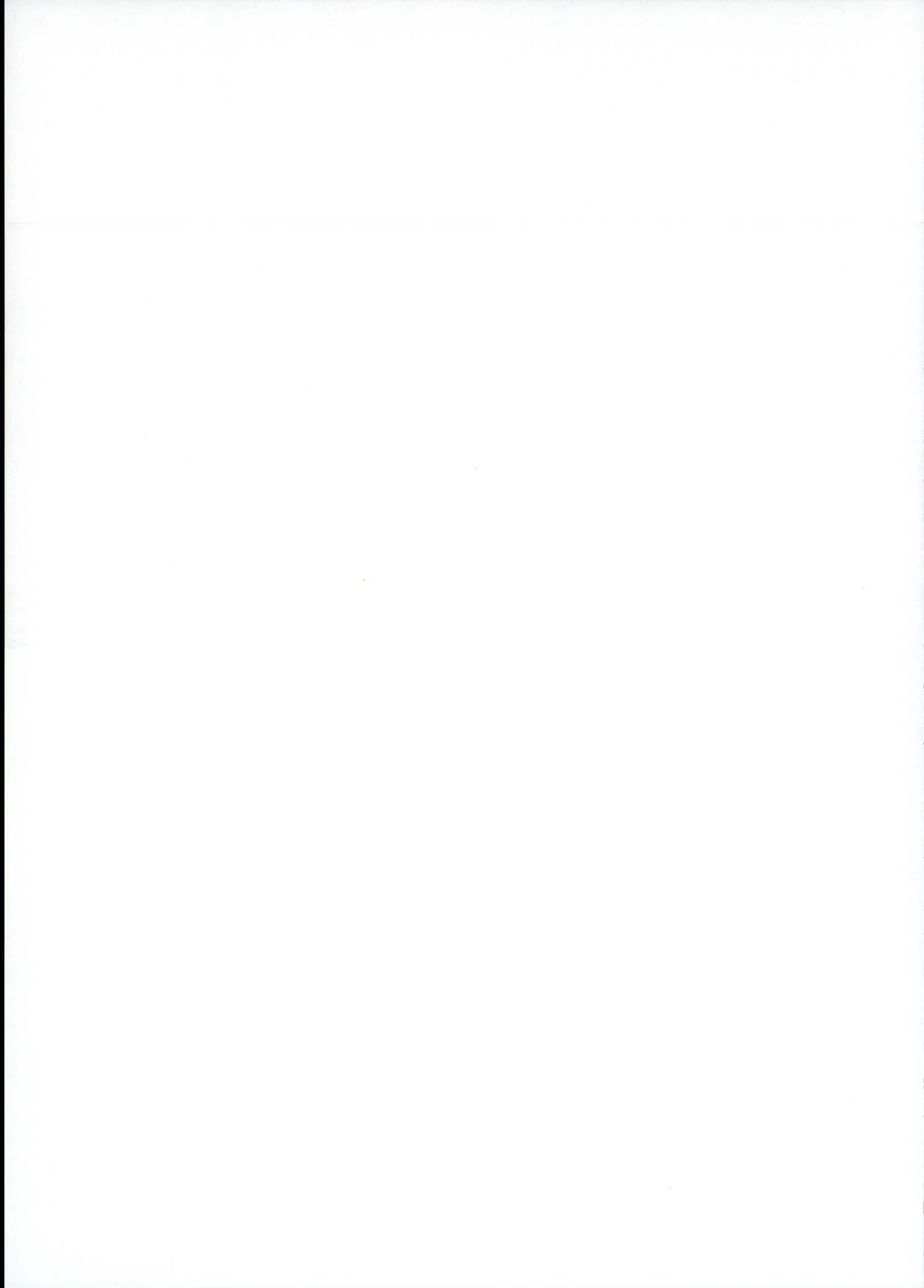
He is somewhat sceptical as regards the way in which Droog Design is currently developing. In the beginning Droog Design represented a new departure within Dutch design, but since then it has virtually become the establishment. It has become forced. Many of its designs are still at the idea or concept stage. Hopman himself would like to see his designs produced and sold, although creating a good design is in itself fulfilling. But it is not for Droog Design to undertake production. The presentations for the international press and the associated publicity are very important for both Dutch design as a whole and the individual designers. It opens all kinds of doors, and for Hopman this is highly stimulating.

Richard Hutten 1967 College for Industrial Design Eindhoven, graduated 1991

The sofas 'S(h)it on it' and 'The Cross' were made for an exhibition mounted on the theme of 'A journey to Italy'. For Hutten, Catholicism and fascism are the dominant factors in Italian history this century and this is what he set out to symbolise with these sofas. The texts 'nie wieder' and 'never again' were scrawled on the seating during an exhibition in Milan. Hutten decided not to remove the scrawls, because the violent response from the public had become a part from the design. The 'splitlevel' couch is a working out of the formal and constructive principles of the cross sofas, and is not predicated on any particular story or meaning. This is in sharp contrast to earlier designs by Hutten such as his stool, table-on-table stool and chair-table-chair, which originated from a study of what daily living entails as a concept.

Richard Hutten
Couch Bank 'S(h)it on it'
1994, iron, MDF ijzer, MDF

Richard Hutten

Couch Bank 'Split level'

1996, beech wood, PVC-coated foam

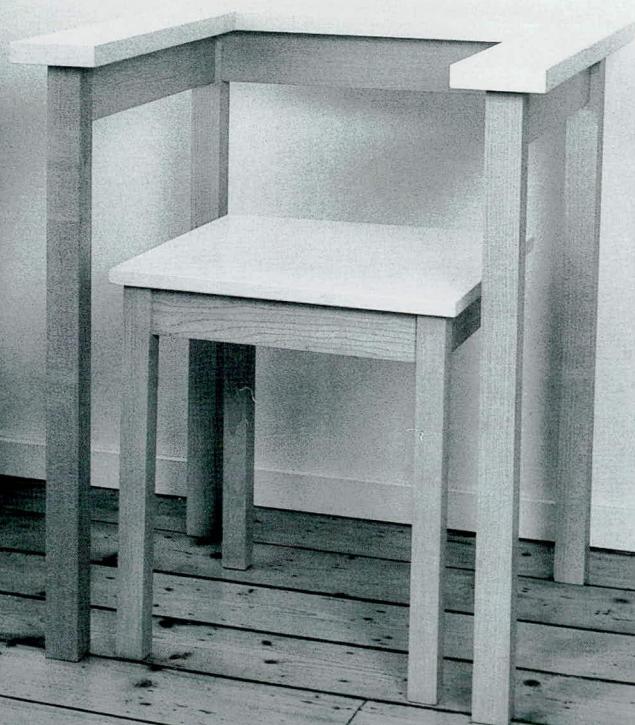
rubber beuken, PVC gecoat polyether

Richard Hutten

Stool Poef

1994, beech wood, PVC-coated foam

rubber beuken, PVC gecoat polyether

Richard Hutten

Table-chair Tafelstoel

1991 beech wood, multiplex,

MDF pressed wood beuken,

multiplex, MDF

Richard Hutten

Barstool Barkruk 'Table-on-table'

1991, beech wood and MDF

beuken, MDF

wonen. Hutten ziet de woonruimte als een verzameling plekken voor zitten, eten en slapen. Die territoria bakent hij af door gebruik te maken van bestaande vormen. Een tafel is een blad, een poot en een regel. Een tafel op een tafel vormt een kruk, een tafel met een leuning wordt een stoel enz. De tafel is niet vormgegeven, maar een gegeven vorm. Toevoegen is niet nodig. Bij elkaar voegen levert genoeg op. Zo kun je met territoria en hun grenzen spelen.

De ladekast van Tejo Remy is het beste Droog Design-ontwerp: "Een ijzersterk verhaal, een heel mooi beeld en een functioneel product. Een goeie keus van de initiatiefnemers van Droog Design." In Hutten's ogen werken zij als conservatoren, die dingen onder de aandacht brengen vanuit hun eigen visie op de Nederlandse vormgeving. Publicitair werkt het heel goed. Meer hoeft Droog Design niet te doen. In het begin ontstonden de dingen onafhankelijk van elkaar, nu wordt het te veel gepushed en gaat men 'droogdesignen'."

Peter van der Jagt 1971 Hogeschool voor de Kunsten Arnhem
afdeling 3d design, afgestudeerd in 1996

De deurbel heeft Van der Jagt in het eerste semester van zijn tweede jaar aan de academie gemaakt. Twee overwegingen speelden een rol bij dit ontwerp, de herkenbaarheid van de vorm en de schoonheid van eenvoudige voorwerpen. Veel hedendaagse gebruiksvoorwerpen hebben een vorm die geen enkele relatie met de functie heeft. Uit ervaring weten we dat een wit kastje bij de voordeur een bel is, maar de vorm heeft geen enkel verband met de functie of de techniek. De wijnglazen roepen een associatie op met de klank van kristal en verwijzen indirect naar gastvrijheid, naar het ontvangen van mensen. De heldere vorm van het glas is mooi genoeg en meer dan een eenvoudig magneetje hoeft niet toegevoegd te worden om er een bel van te maken. Een ander voorbeeld is de fruitschaal die hij nu voor Authentics maakt. Het is een plateau met holten van verschillende diameter. Daardoor zie je altijd dat het een fruitschaal is, ook als er geen fruit op ligt.

De voddendaalstoel van Tejo Remy vindt hij het beste ontwerp: "to the point en direct".

Over Droog Design als platform is Van der Jagt wel te spreken. Zijn bezwaar is dat het geen inkomen genereert. Bovendien wil hij niet alleen voor andere ontwerpers ontwerpen. "Je kunt je werk niet toetsen als het niet wordt geproduceerd en in de winkels ligt. Daardoor ontbreekt er iets.". Een onderscheid tussen 'haute couture en confectie' wil hij in zijn werk niet aanbrengen. Bij een dergelijke scheiding loop je het risico dat anderen je werk gaan kopiëren, omdat je zelf niet produceert. Niettemin is hij Droog Design heel dankbaar voor de geboden kansen.

Hutten regards the living room as a collection of areas for sitting, eating and sleeping. He demarcates these different territories using existing forms. A table comprises a top, legs and a support rail. A table on a table becomes a stool, a table with a backrest becomes a chair and so on. The table has not been designed (given form) but is a form that is already given. There is no need to add anything; combining is sufficient. In this way one can play with territories and their borders.

For Hutten, Tejo Remy's chest of drawers is the best design in the Droog Design collection. "It's a rock-solid concept, a beautiful sight and a functional product - a good choice by Droog Design's initiators."

In his view Droog Design's initiators function as curators, who bring items to the public's attention based on their own vision of Dutch design. In terms of publicity it works very well, and Droog Design need not be expected to do any more. In the early days things originated independently of one another, but these days the concept is being pushed too much and people have started 'droog designing'."

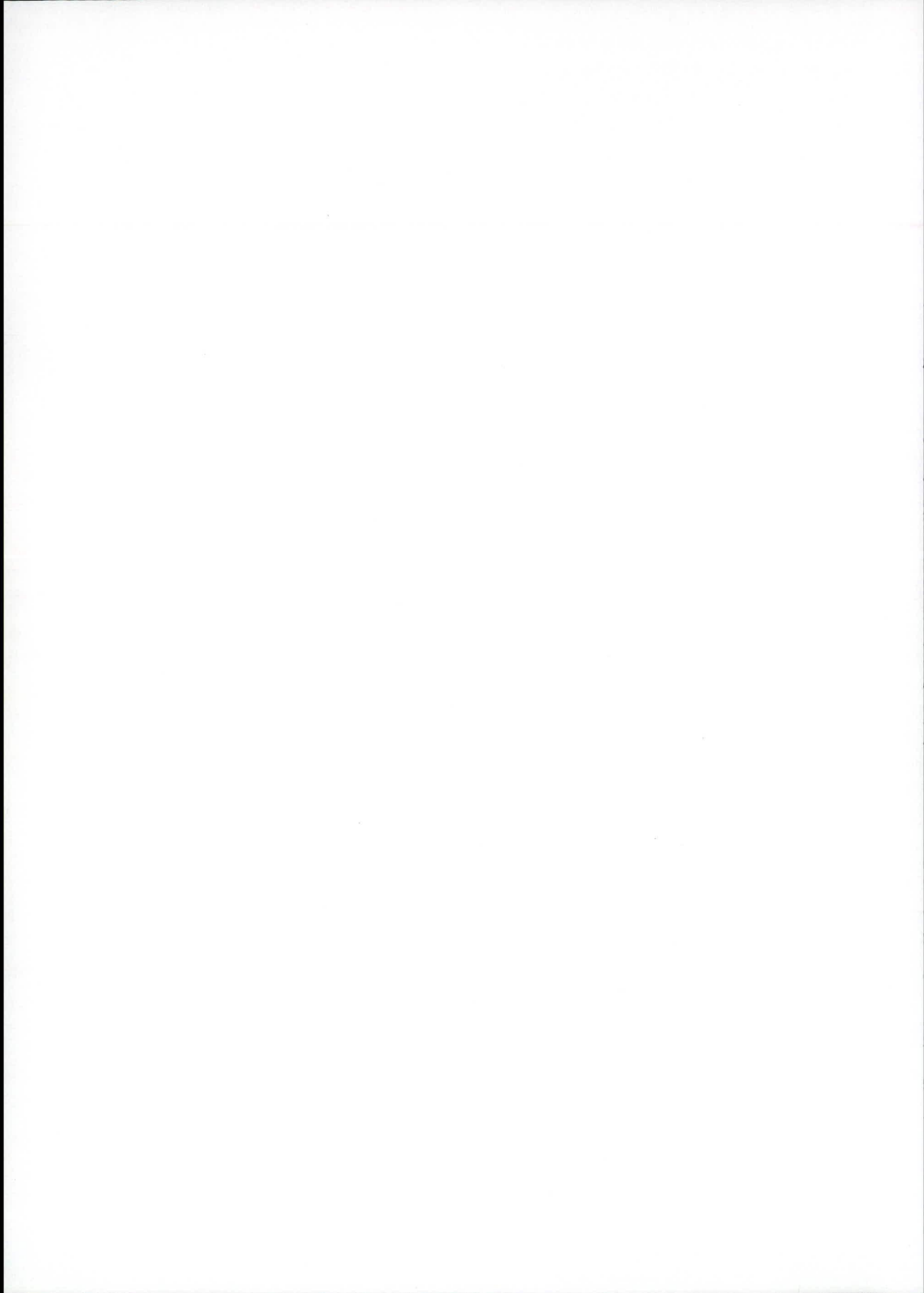
Peter van der Jagt 1971 College for the Arts Arnhem 3D Design dept, graduated 1996

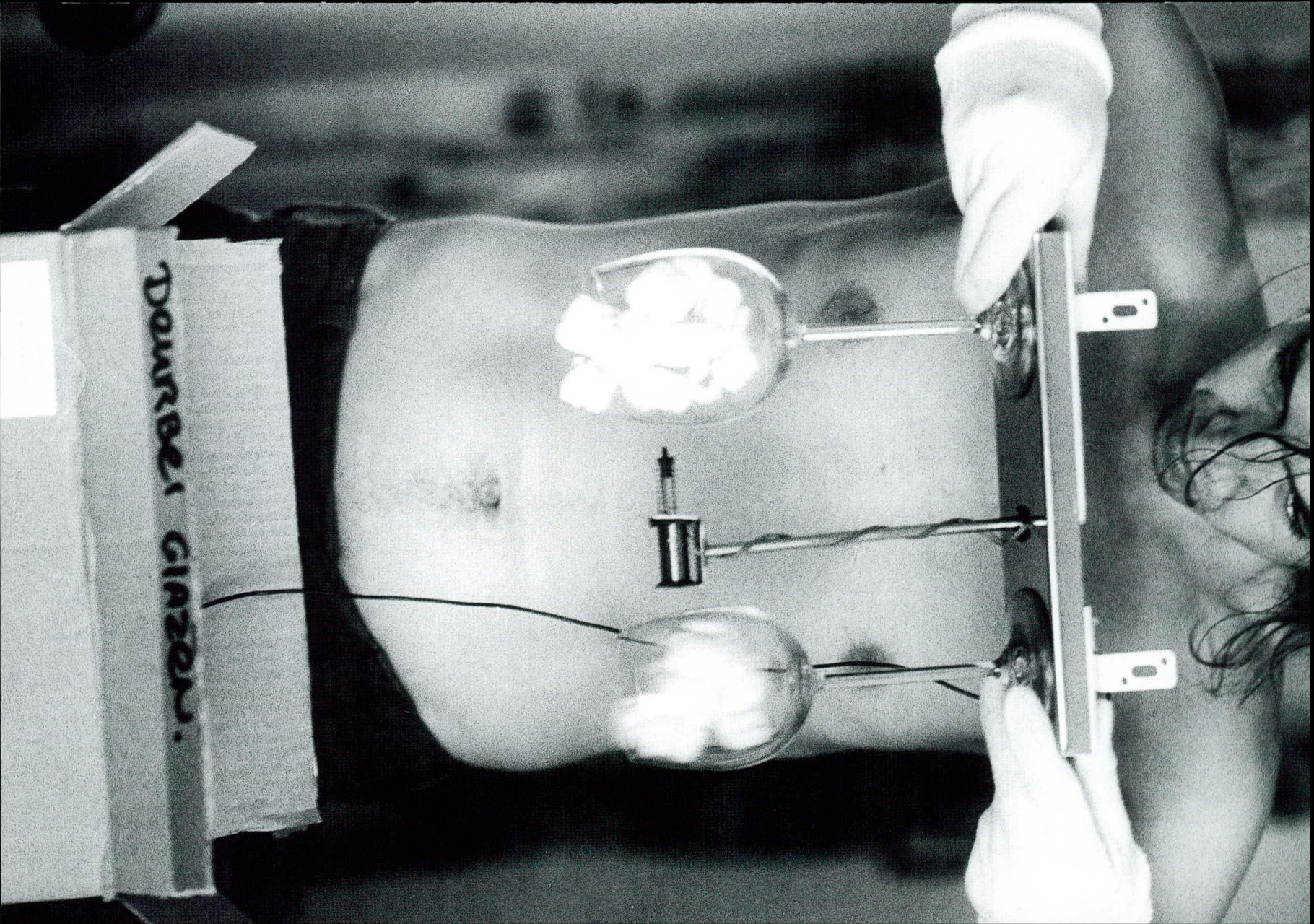
Van der Jagt designed the doorbell in the first semester of his second year at college. Two considerations played a role in the design - the familiarity of the form and the beauty of simple objects. The form of many contemporary consumer items has absolutely no bearing on their function. We know from experience that a little white box next to the front door is probably the bell, but the form is entirely unrelated to its function or to its technical aspect. Van der Jagt's wine glasses evoke associations with the chink of crystal glasses in an implicit reference to hospitality and receiving guests. The clean lines of the glasses are beautiful enough for a bell and one needs to add no more than a simple magnet to make them into door chimes.

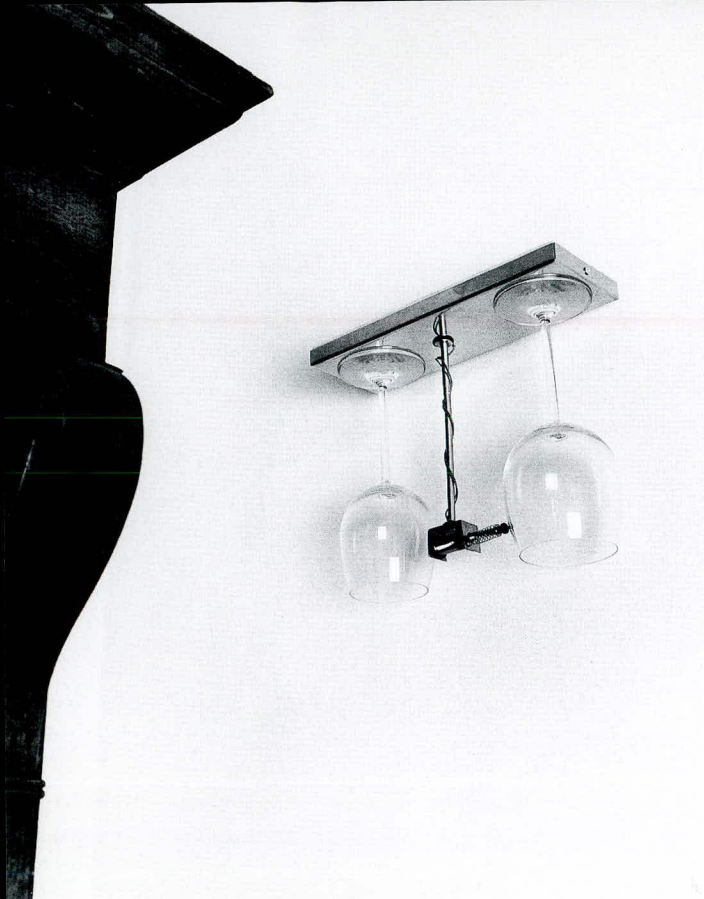
Another example is the fruit bowl Van der Jagt is currently making for Authentics - a platter with a indents in varying diameters so that one clearly sees it is a fruit bowl even when it is not in use.

For Van der Jagt, Tejo Remy's rag chair is the best piece in the Droog Design collection: 'To the point and direct'.

Van der Jagt is positive about Droog Design role as a platform for Dutch design. His only reservations are that it fails to generate any income, and moreover he does not wish to become a designer designing only for other designers. "You cannot gauge the value of your work if it isn't produced and sold in the shops. Then there is something missing. Van der Jagt is against distinguishing between haute couture and off-the-peg

Peter van der Jagt

Doorbell Deurbel 'Bottoms up'

1993, Stainless steel and chrystal

glasses RVS, kristallen glazen

"De tekentafel en het gordijn hebben het karakter van de onvoltooid tegenwoordige tijd. Ze vragen om een vervolg, of liever die mogelijkheid is er. Op het gordijn is het patroon van een jasje gedrukt. Of het in het echt zo werkt, weet ik niet. Bij de tafel wel, die wordt meteen als mededelingenbord gebruikt. Toen ik ze ontwierp, in het kader van mijn eindexamenproject 'beweging en gebeurtenis' probeerde ik vat te krijgen op het begrip tijd, de relatie tussen de tijd die aan iets wordt besteed en de kwaliteit. Daarnaast probeerde ik een antwoord te vinden op de vraag 'wat is tijdloos'. Ik werkte een jaar lang aan de inrichting van één hotelkamer en had tegelijkertijd mezelf tot taak gesteld elke week één product te ontwerpen.

De zingeving van vormgeving houdt me altijd erg bezig. Mag je wel je eigen ideeën doordrukken. Dingen die door de eeuwen heen behouden zijn gebleven, hebben misschien meer recht van bestaan. Het onderzoek, de eigen dingen die ik op de academie heb gedaan zijn eigenlijk heel decadent. Toch moet je eigen weg gaan. Vernieuwen is doorduwen, maar als het niet werkt is het kapitaalvernietiging.

Ik verbouw nu een pand in Dokkum. Alles wat twee jaar geleden vernieuwd is, wordt nu weer gesloopt. Daar heb ik moeite mee. Ik weet nog niet hoe ik me verder zal ontwikkelen. Misschien ga ik nog bouwkunst studeren. De druk om geld te verdienen, maakt me zenuwachtig. Om in mijn onderhoud te voorzien ben ik soms huisschilder. Of ik rooi aardappels, zoals nu. Dat doe ik liever dan zo maar een dingetje maken, een product waar ik niet achter sta, waarbij je mensen opscheept met een prulletje dat na een jaar wordt weggegooid.

De urn van Hella Jongerius vind ik erg goed. Vooral door de combinatie van een archetypische vorm met een nieuw materiaal. Bij de beoordeling van ontwerpen heb ik twee maatstaven: Zou ik het zelf willen hebben en vind ik het goed voor de ontwikkeling van de vormgeving? De urn voldoet aan beide.

De waarde van Droog Design ligt voor mij in de publiciteit en in het hoge niveau waarop je werk nationaal en internationaal wordt tentoongesteld. Misschien heb ik er zelf te weinig mee gedaan. Het is goed dat Droog Design er is, zolang het maar geen 'stijltje' wordt."

in his work. In making such a distinction you run the risk of others copying your work because you haven't produced it yourself. But despite such riders, he is extremely grateful to Droog Design for the opportunities it has offered him.

Djoke de Jong 1960 College for Industrial Design Eindhoven
People and Living dept, graduated 1993

"The drawing board and curtain are in the nature of the continuous present tense. They demand a sequel - or rather the possibility of a sequel is there. The curtain is printed with the pattern for a jacket. Whether it would work out in reality I don't know. The table does work - it was immediately used as a bulletin board. When I designed them as part of my final exam project "movement and event" I was trying to get to grips with the concept of time - on the relationship that exists between the time spent on something and its quality. At the same time I was looking for an answer to the question of "what is timeless". For a whole year I worked on furnishing a single hotel room and at the same time had set myself the goal of designing a product a week.

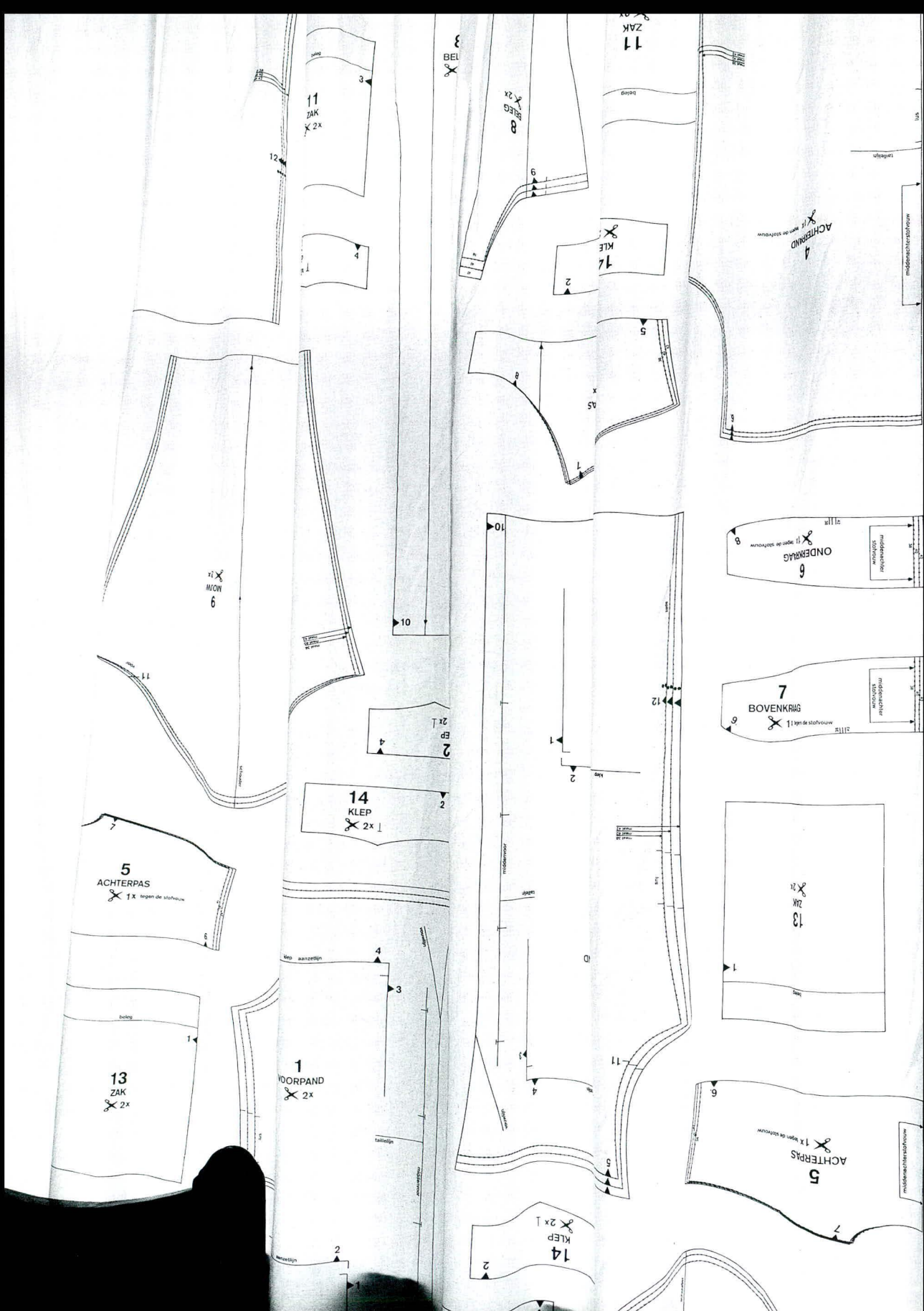
I've always been concerned with the purposefulness of design. Should you persist in pushing your own ideas? Things which have been preserved down the centuries may very well have a greater right to be there. The research and projects I undertook at college were really quite decadent. Nevertheless you have to go your own way. Innovation means pressing ahead with your ideas, but if they don't work it amounts to capital wastage. At the moment I am renovating a building in Dokkum (in the northern province of Friesland). All the things that were renovated just two years ago are being demolished. I have a problem with that. I don't know yet how I will develop; I may still go and study architecture. The pressure to earn a living makes me nervous. To get by I sometimes work as a house painter. Or I harvest potatoes - like now. I'd rather do that than a product with which I am not completely satisfied, thereby saddling people with a gimcrack that gets thrown away after a year or so.

I really like the urn by Hella Jongerius. Particularly because of its marriage of an archetypal form with a new material. I have two criteria by which I judge designs: would I like to own it myself and do I consider it a step forward in the development of design? The urn meets both those criteria.

For me, Droog Design's value lies in the publicity it generates and the high level at which one's work is exhibited nationally and internationally. Perhaps the fault lies with me for failing to fully exploit its possibilities. It's good that Droog Design exists, as long as it doesn't become a style thing."

Djoke de Jong

Curtain with pattern print

Gordijn met 'Knippatroon'

1993, cotton katoen

Djoke de Jong

Drawing table 'Teken'tafel

1993, spray-painted MDF

gespoten MDF

"Het onderwerp van mijn afstuderen was badkamervloeren. Ik vond het raar dat voor badmatten altijd textiel wordt gebruikt en ik had onderzoek naar kunststoffen gedaan. Zo kwam ik op die badmat van poly-urethaan. Een jaar later heb ik de vazen gemaakt. Het zijn kopieën van een bestaande vorm. Materiaal interesseert me meer dan vorm. Het rubber waarvan elastiekjes worden gemaakt vind ik prachtig, uitzonderlijk rijk van zich zelf. Ik wilde de sfeer, de uitstraling van dat materiaal voor de urn gebruiken. Het gaat mij niet om een nieuwe vorm, maar om een nieuwe toepassing van het materiaal. Ook de gebreide lamp uit 1996 is een materiaalstudie. De glasvezel heb ik zelf op de machine gebreid. Heel vervelend werk, niemand wilde het doen. In het begin wist ik niet wat ik ervan zou maken. Ik heb een tijdje aan een kast gedacht, maar een kast maakt geen gebruik van de specifieke mogelijkheden, de hittebestendigheid en de rekbaarheid van het materiaal. De lamp wel. Het midden blijft zacht en krijgt zijn vorm door de gloeilampen. De randen zijn geconsolideerd in perspex. Op de TU in Delft begrepen ze niet wat ik wilde. Ik heb de lap op een gegeven moment mee naar huis genomen om er rustig mee te kunnen klooien. Het bedrijf 'Invaders' dat designproducten verkoopt, zorgt voor brood op de plank. Ik ben mede-eigenaar en heb enkele commerciële toppers ontworpen. Met de beurzen die ik heb gekregen, stelt het me in staat mee te doen aan de projecten van Droog Design en te experimenteren in het Europees Keramisch Werkcentrum in Den Bosch.

De pallet van Martijn van Hoogendijk spreekt me bijzonder aan. Hij is nieuw en vreemd. Je weet niet wat je er mee aan moet. Het is gewoon een pallet en tegelijkertijd een meubel. Misschien wordt het wel de bank van de toekomst.

Droog Design betekent heel veel voor mij. Je hoeft alleen maar iets te ontwerpen. Zij nemen het op en zorgen dat het op een goede plek terecht komt. Daardoor kan ik veel meer doen. Anders was ik zoveel tijd kwijt met het promoten van mijn werk. Ik zie dat bij 'Invaders'. De podiumfunctie van Droog Design is voldoende. Voor mij is het een warm nestje, misschien wel te warm. Als Droog Design ophield zou ik het niet zo erg vinden, maar dan het liefst met een vet feest en er niet meer over lullen."

"My final exam subject was bathroom floors. I found it strange that bath mats were always made from textiles and had conducted research into suitable plastics. That's how I arrived at the polyurethane bath mat. I made the vases a year later. They are copies of an existing form - materials are more interesting to me than forms. I love the rubber used to make elastic bands which is in itself incredibly versatile. I wanted to exploit that feel, that aura in making the urn. It's not about a new form, but about a new application of a material. The knitted lamp from 1996 is also a study in materials. I knitted the glass fibre myself on the machine. It was very unpleasant work and no-one wanted to do it. In the beginning I didn't know what I was going to make with it. For a time I toyed with the idea of making a cupboard, but a cupboard doesn't utilise the specific characteristics of the material, its heat resistant quality and its stretchability. The lamp does. The centre remains soft and takes its form from the bulbs. The edges have been stiffened in perspex. At the Technical University in Delft they didn't understand what I was driving at. At some point I took the piece of material home so that I could mess about with it at my leisure.

I earn my living from designer products retailer 'Invaders'. I am a co-owner and have designed several commercial successes. Together with the grants I've won the company gives me the financial leeway to take part in Droog Design projects and to experiment in the European Ceramics Works centre in Den Bosch.

Martijn van Hoogendijk's pallet bed really appeals to me. It's new and strange. You don't know quite what to do with it. It's simply a pallet and at the same time it's a piece of furniture. It might well become the sofa of the future.

Droog Design really means a lot to me. One only has to design something. They take it up and ensure that it ends up in all the right places. As a result I'm free to do a lot more. Otherwise I would be spending a lot of time in promoting my work. I see that at 'Invaders'. Droog Design's function as a platform for Dutch design is sufficient. For me it's like a warm nest - perhaps too warm. If Droog Design ceased to exist I wouldn't think it was the end of the world. But I'd want it to end with a big party and no looking back."

Hella Jongerius

Soft vase Zachte vaas

1994, poly-urethane poly-urethaan

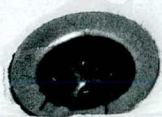

Hella Jongerius

Soft vase Zachte vaas 'urn'

1994, poly-urethane poly-urethaan

Hella Jongerius

Bathroom mat Badmat

1993, poly-urethane poly-urethaan

Jan Konings & Jurgen Bey 1966 & 1965 Beiden: Akademie voor Industriële Vormgeving Eindhoven afdeling Mens en Wonen & afdeling Mens en Identiteit, afgestudeerd 1990 & 1989

Het gesprek wordt gevoerd met Jurgen Bey. Al sinds 1990 werken ze intensief samen. Hun boekenkast en de kledingkasten van Jan, een onderdeel van zijn eindexamenproject uit 1990, waren indertijd de aanleiding voor Renny Ramakers kleine designpresentaties. Het is hun 'vrije werk', ontstaan op eigen initiatief en uit eigen interesses. Inrichtingen van tentoonstellingen tot en met de stedelijke omgeving is hun specialisme en vormt het merendeel van hun werkzaamheden. Het duurde daarom enige tijd voor zij weer met een product bij Droog Design terecht kwamen via het project Dry Tech II.

Jurgens voorkeur gaat uit naar de kast van Tejo Remy. "Hij is nooit af en tegelijkertijd voltooid zoals hij er staat. Elk laagje heeft zijn eigen functie. Je bewaart andere dingen in een scheve dan in een horizontaal of verticaal opgestelde la. In die zin is het een superfunctioneel ontwerp. Ook is het mooi dat de gebruiker deels, maar niet in overheersende mate, de vorm bepaalt. Droog Design heeft geleid tot een bundeling van verschillende stemmen die samen een krachtig geluid geven. Meer hoeft Droog Design niet te doen. Wel zouden doelstelling en streven beter gecommuniceerd kunnen worden, om een groter draagvlak in Nederland te krijgen en het voortbestaan beter te waarborgen. De projecten van Droog Design scheppen mogelijkheden die fabrikanten niet geven. Je kunt het vergelijken met vrij wetenschappelijk onderzoek. Bedrijven zouden die ruimte ook moeten geven. Maar zo lang dat niet gebeurt, moet Droog Design vooral doorgaan en flexibel blijven in zijn aanpak en initiatieven."

Andreas Möller 1968 Gerrit Rietveld Academie Amsterdam afdeling Industrial Design, afgestudeerd 1994

De bloembollenverpakking heeft hij bedacht naar aanleiding van de ontwerpwedstrijd 'Vice Versa', uitgeschreven als een internationaal samenwerkingsproject van een aantal academies. Maak een souvenir voor je eigen land, luidde de opdracht. Het idee was snel geboren. De mestproblematiek is een typisch Nederlands verschijnsel. Hij wilde iets positiefs doen met dit vraagstuk, bijvoorbeeld mest gebruiken als verpakking voor planten. Het uitwerken van de vorm, een vierkant doosje met deksel voor één bloembol, kostte meer tijd. Er komen vrij veel technische gegevens bij kijken, zoals de hoeveelheid zout, nitraat en de p.h.-waarde die de bol moet hebben.

Tegenwoordig werkt hij voor verschillende bureaus en ontwikkelt communicatie-strategieën voor bedrijven. In de praktijk betekent dat veel

The interview is conducted with Jurgen Bey. The two have worked closely together since 1990. Their bookcase and the clothing cupboards by Jan - part of his final exam project in 1990 - at the time prompted Renny Ramakers' early modest design presentations. This is their 'free work', originating at their own initiative and based on their personal interests. The two specialise in exhibitions design right through to the urban milieu and this constitutes the bulk of the work. As such it took some time before they returned to Droog Design as part of the Dry Tech II project.

Jurgen favours Tejo Remy's chest of drawers. "It's never finished but at the same time it is complete the way it is. Each drawer has its own function. One stores different items in sloping drawers than in horizontal or vertical ones. In that sense it's a super-functional design. But it's also a plus point that the user is partly able to determine the form, although not to a dominant degree."

In his view Droog Design resulted in the bundling together of different voices which together were able to make a big noise. It needn't do any more than that. However its objects and aims could be better communicated in order to create a bigger support base in the Netherlands and thus better safeguard its continuity down the years. Droog Design projects create opportunities not offered by manufacturers. One could compare it to free scientific research. Companies should grant a similar degree of leeway, but as long as they fail to do so Droog Design should continue, retaining its flexibility of approach and initiatives.

Andreas Möller 1968 Rietveld College of Industrial Design Amsterdam, graduated 1994

Möller designed the flower bulb packaging in order to enter it for the 'Vice Versa' design competition, which was mounted as an international cooperation project by a number of design colleges. The requirement was to design a souvenir of one's own country. The idea came quickly. The manure mountain is a typically Dutch phenomenon. Möller wanted to do something with this phenomenon, for example using dung as packaging for plants. Working out the form - a square box with lid to hold a single flower bulb - took longer. The design had some complicated technical aspects, such as the level of salt and nitrates required and the bulb's required P.H. value.

Nowadays Möller works for various agencies and develops corporate communication strategies - what this means in practice is many

Jan Konings & Jurgen Bey

Wardrobe Kleerkast (hang- en leg model)

1990, steel and textile staal en textiel

Jan Konings & Jurgen Bey

Paper cupboard Boekenkast

1991, triplex and craftpaper triplex en craftpapier

Andreas Möller

Bollbox Bloembollenverpakking

1994, cowdung koeienmest

tentoonstellingen en reclame-ontwerpen. De relatie met de bloembol-verpakking is naar zijn mening evident: "Constructief omgaan met een probleem. Het is in wezen communicatie. Mensen snappen meteen waar het bij de bollebox om gaat zonder het ding ooit gezien te hebben. Bij een goed product kun je in drie zinnen duidelijk maken wat het inhoudt."

De 'soft lamp' vindt hij het mooiste Droog Designontwerp. Het ding is leuk om aan te raken, geeft mooi licht en de manier waarop de lamp in de ruimte hangt is verrassend. Ook het olie-azijnstel is een nieuwe manier van omgaan met bekende gegevens. Weliswaar niet zo conceptueel, maar veel Droog Designontwerpen zijn meer voor de beleving ontworpen.

"Droog Design betekende voor mij heel veel publicitaire ondersteuning. Veel mensen hebben het ding gezien en kennen mij daardoor. Mijn laatste twee banen heb ik mede aan de bollebox te danken. Commercieel levert het niets op. Ik vind het jammer dat de productie niet gelukt is via DMD. Droog Design hoeft dat wat mij betreft niet te doen. De keuze voor thema's is een goede ontwikkeling. Maar vooral de platformfunctie moet zeker doorgaan. Ik heb het altijd goed gevonden dat het een subjectieve persoonlijke keuze is. Of ik er nu wel of niet bij zit. Soms is het inconsequent. Dat heb ik altijd als heel prettig ervaren. Het is daar door niet zo pretentiek, niet zo saai representatief als andere presentaties van Nederlandse vormgeving."

Oval Hugo Timmermans & Job Smeets 1967 & 1969 Beiden:
Akademie voor Industriële Vormgeving Eindhoven, afgestudeerd in
1992 & 1995

Bij de eerste presentatie van Droog Design deden twee ontwerpen van Hugo Timmermans mee: de sinaasappelkast en de kanvaskast. Het ging hem om een andere manier van werken, om de schoonheid van eenvoudige dingen en natuurlijke materialen in tegenstelling tot werken met MDF en het glادلakken van kasten. In de publiciteit werd daaraan een milieuboodschap gegeven. Dat vond hij hypocriet. Voor hem was het meer een teruggrijpen naar het ambachtelijke, omdat je een product zelf op de markt kunt brengen wanneer je de techniek simpel houdt. Meer een statement over autonomie dan over ecologie.

Oval is een samenwerking met Job Smeets. In 1996 ontwierpen ze de presentatie van Droog Design in Milaan. Ze kozen een supermarkt-imago. Uit die inrichting is de lamp Rosie voortgekomen. Oval is vooral een stijl van werken. Ze fabriceren niet zelf, maar produceren wel, dat wil zeggen ze begeleiden de productie van de ontwerpen. Een ontwerp is in hun zienswijze pas af, wanneer het als product in de winkel te koop is. Onafhankelijk van elkaar hebben ze hun eigen projecten. Job Smeets werkt

exhibitions and advertising designs. In his view the relationship between what he does now and the bollbox is self-evident - dealing constructively with a problem. Effectively this constitutes communication. People know immediately what the bollbox is for without ever having seen it. One can characterise a good product in three simple sentences.

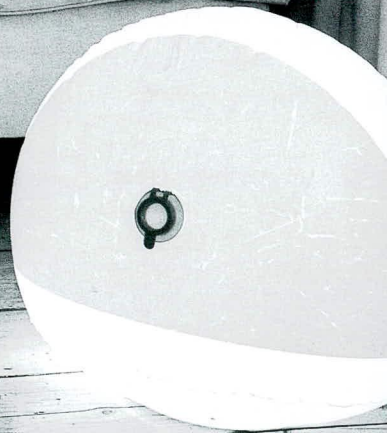
Möller admires the 'soft lamp' most of all the items in the Droog Design collection. It's nice to the touch, casts an attractive light and the way in which it hangs is novel. The oil and vinegar cruet set is also a new way of handling familiar material - albeit not as conceptual. Many Droog Design products were designed more for the experience.

"Droog Design meant I gained a lot of publicity support. Many people saw it and know my name as a result. I have the bollbox to thank for my last two jobs. But it earned me nothing commercially. I'm sorry that it did not get taken into production through DMD. In my view Droog Design doesn't have to do that. Choosing themes is a welcome development, but above all it should continue to function as a platform. I've always applauded its subjective, personal approach, whether or not I've been selected. Sometimes it's inconsistent. I've always welcomed that, because as a result it's not as pretentious or so boringly representative as other presentations of Dutch design."

Oval Hugo Timmermans & Job Smeets 1967 & 1969 Both: College for Industrial Design Eindhoven, graduated 1992 & 1995

Two designs by Hugo Timmermans were included in Droog Design's first-ever presentation: his orange cupboard and his canvas cupboard. Timmermans was concerned with another way of working; with the beauty of simple things and natural materials rather than working with MDF and the smooth planes of varnished cupboards. The publicity material linked this to an eco-friendly message, but Timmermans dismisses this as hypocritical. For him the new way of working was more a return to traditional methods, as you can bring a product to market yourself if you keep the technique simple: as such it was more a statement about autonomy than about ecology.

Oval is his partnership with Job Smeets. In 1996 the two designed Droog Design's presentation in Milan, opting for a supermarket image. The exhibition design resulted in the lamp 'Rosie'. Oval is above all a style of working. Timmermans and Smeets are not involved in manufacturing, but they are involved in production, which means to say to supervise the production of their designs. In their eyes a design is only completed once the product is available in the shops.

Oval

Inflatable floorlamp Opblaasbare vloerlamp 'Rosie'

1996, PVC, PL lamp

aan een inrichting voor een kunstencentrum in Hilversum. Hugo Timmermans ontwikkelt industriële producten.

Hun voorkeuren zijn de ladekast van Tejo Remy en de bank 'The Cross' van Richard Hutten. Deze ontwerpen balanceren op het raakvlak tussen gebruiksvoorwerp en kunst. De jashaak van Ed Annink hebben ze als wild-groei op de muur gepresenteerd in Milaan: een goed neutraal massaproduct dat er zonder Droog Design niet was gekomen.

In het begin was Droog Design de noemer van een mentaliteit. Nu is het een instituut geworden met als onbedoeld effect dat jonge ontwerpers gaan 'droogdesignen'. In plaats van afgeronde statements bevat de collectie veel prototypen die op een oneigenlijke manier concurreren met voltooide producten. Goeie dingen van anderen worden daardoor weggedrukt. Wat hen betreft had Droog Design mogen ophouden na een paar presentaties. Publiciteit krijgen is geen kunst. Liever zagen ze dat subsidies worden verstrekt aan bedrijven en ontwerpers die een product ontwikkelen en op de markt brengen.

Renny Ramakers 1946 Rijksuniversiteit Leiden vakgroep Kunstgeschiedenis, afgestudeerd 1982

"Begin 1992 werd ik geconfronteerd met producten die volgens mij een breuk met het verleden betekenden én internationaal van belang waren. Ik heb die op kleine schaal gepresenteerd, in stands van het tijdschrift Industrieel Ontwerpen. In Musis Sacrum in Arnhem bood ik de ontwerpen te koop aan. Eén kast raakte ik toen kwijt, ik kreeg de kosten er niet eens uit. In Paradiso wilde ik het nog een keer proberen en dat was opeens een geweldig succes. Niet financieel, maar wel door de enthousiaste reacties. Je moet met deze producten naar Milaan, werd van verschillende kanten gezegd. Via via wist ik dat Gijs Bakker met het plan rondliep werk van studenten en ex-studenten uit Eindhoven daar te presenteren. Ik heb hem gepolst over samenwerking en toevallig konden we een maand later een deel van het palazzo huren dat Pastoe tijdens de beurs gebruikte. Van te voren hadden Gijs en ik gezegd: Als we ons vergissen en ze vinden het niks houden we er mee op. Als het aanslaat gaan we door.

De breuk die ik noem, bestaat uit twee elementen: in de eerste plaats het doorbreken van de hegemonie van de abstracte geometrie in de Nederlandse vormgeving. Vormgeving werd gezien als het zoeken naar de juiste balans tussen de functie en de veelal geometrische vorm van het voorwerp. Er zat geen ander concept achter. Het tweede element is meer een volstrekt unieke invulling van een verschijnsel dat ook elders optrad. Eind jaren tachtig versoerberde het design. Internationaal koos men voor een back-to-basics benadering en het gebruik van minimale vormen. In Nederland werd daar

They also each pursue projects independently of one another. Job Smeets is currently working on the interior design of an arts centre in Hilversum, while Hugo Timmermans is developing industrial products.

Their favourite items in the collection are Tejo Remy's chest of drawers and couch 'The Cross' by Richard Hutten. These objects straddle the dividing line between consumer item and art. The two featured Ed Annink's rubber coat hangers as a wall-mounted proliferation during the Milan show; a good neutral mass product that would never have existed without Droog Design.

In the beginning Droog Design was short-hand for a whole way of thinking. Now it has become an institution with the unintentional outcome that young designers start 'dry designing'. Instead of well-rounded design statements the collection includes many prototypes which compete unfairly with completed products. As a result good designs by others are not accorded sufficient attention. As far as they are concerned Droog Design could have ceased after a few presentations, as there is no art in attracting publicity. Instead, Smeets and Timmermans would prefer to see subsidies being awarded to companies and designer who develop a product and bring it to market.

Renny Ramakers 1946 Leiden University Art History dept,
graduated 1982

"In early 1992 I came across products which in my view represented a clear break with the past and were of international significance. I presented them on a limited scale, on stands for the industrial design magazine *Industrieel Ontwerpen*. I offered them for sale in Musis Sacrum in Arnhem. I only sold one cupboard; I didn't even succeed in covering my costs. I wanted to try again and chose Amsterdam's Paradiso venue. Suddenly it was a great success - not financially, but because of the overwhelmingly enthusiastic response. 'You must take these pieces to Milan', I was told by various people. I'd heard on the grapevine that Gijs Bakker had plans to present work there by his students and ex-students from Eindhoven. I sounded him out about working together, and by chance it turned out a month later that we could hire part of the palazzo being used by Pastoe during the fair. Before we started out Gijs and I agreed: "If we've made a mistake and they think it's worth nothing we'll shut up shop. If it catches on, we'll keep going."

The break with the past to which I'm referring, consists of two elements: in the first place, the destruction of the hegemony of abstract geometry in Dutch design. At the time design was seen as a quest for the right

een eigenzinnige draai aangegeven. Het ging niet om een reductie van archetypische vormen. Men minimaliseerde bijvoorbeeld niet een schemerlamp met voet en al, zoals in Italië werd gedaan. Marcel Wanders pakte gewoon het kapje van een echte schemerlamp en zette er vijf op elkaar. Door een royale toepassing van sobere elementen ontstaat een nieuwe rijkdom. De '85 lampen' lamp van Rody Graumans is daar een prachtig voorbeeld van.

Ik ben te veel betrokken bij Droog Design om te kunnen zeggen wat ik het beste ontwerp vind. Dat doe je bij kinderen toch ook niet? Ik kan wel een keuze maken op grond van historisch belang. Dan kies ik voor de vroege periode de kast van Tejo Remy. Hij geeft commentaar op heel veel dingen, op overvloed, overconsumptie, op de pretenties waarmee het vak wordt omgeven. Die kast zegt iets over óver-design, over het milieuprobleem, maar ook over het koesteren van herinneringen. Van de latere stukken vind ik de urn van Hella Jongerius een uitgesproken positie in zijn tijd innemen. De herwaardering van kunststoffen, de verfijning, verbetering en milieuvriendelijk maken van deze materialen spelen een belangrijke rol de laatste jaren. Een belangrijk probleem is ook dat kunststoffen visueel snel verouderen. Hella heeft van het probleem de oplossing gemaakt. Ze past het materiaal zo toe dat de vaas oud lijkt. Een krasje meer of minder doet niets af aan de esthetische kwaliteit. Bovendien plaatst ze een groot vraagteken bij het dogma dat elk materiaal zijn eigen vorm nodig heeft door een traditioneel model als uitgangspunt te nemen.

Ik vind het essentieel dat Droog Design een verzameling producten is en niet een ontwerpgroep. Daardoor kun je flexibel zijn en adequaat op de ontwikkelingen reageren. Ook moet je niet onderschatten hoe belangrijk het is dat DMD een aantal ontwerpen produceert en distribueert. We hadden nooit zoveel impact gehad als een deel van de collectie niet in de winkel te koop was. Dan had men ons de rug toegekeerd met als argument dat het alleen maar ideeën zijn die nergens toe leiden. Het is geen selectie criterium geweest en toch lukte het. Daardoor konden we weer nieuwe experimenten doen.

In een tijd die geregeerd wordt door de markt laat Droog Design zien dat er ontwerpers zijn die zich daar niets van aantrekken. Zij ontwerpen wat zij denken dat ontworpen moet worden en zoeken daar een markt bij. Voor mij is dat de grote verdienste van Droog Design. Wat de toekomst brengen moge dat bepaalt des Heeren hand. We hebben ons altijd laten leiden door de ontwikkelingen. Het hangt van de richting af die de ontwerpers inslaan. Als zij mij weten te boeien, blijft Droog Design bestaan."

balance between an object's function and its often geometrical form. There were no other ideas behind it. The second element was more of an entirely unique interpretation of a phenomenon also manifest elsewhere. Towards the end of the 1980s design became much more sober. On the international design front the trend was for a back-to-basics approach and the use of minimalist forms. In the Netherlands this trend took a wayward turn. It was not a question of reducing archetypal forms. One did not, for example, minimise a standard lamp with base and all, as was the case in Italy. Instead Marcel Wanders took the shade of a real standard lamp and placed five on top of one another. Through the liberal application of sober elements one creates a new richness. A magnificent example is the '85 lights' lamp by Rody Graumans.

I'm far too involved with Droog Design to be able to say what I consider to be the best piece. You wouldn't ask that about someone's children either, would you? I can make a choice based on historic significance, and then for the early period I'd choose the chest of drawers by Tejo Remy. It is a comment on many things, on plenitude, over-consumption, the pretensions which beset the profession. The cupboard says something about over design and about the problems facing the environment, but it also says something about cherishing memories. Of the later pieces, I think the urn by Hella Jongerius was striking for its time. Over the last few years the upgrading of plastics, the refining, improving and rendering environmentally friendly of these materials, has played an important role. A significant problem is also that plastic materials soon become visually outdated. Hella made this into a solution rather than a problem. She works the material in such a way that the vase looks old. One scratch more or less has no impact on the aesthetic quality of the vase. Furthermore she fundamentally questions the dogma that each material requires its own form by taking a traditional vase as her point of departure.

I think it's essential that Droog Design be a collection of products and not a designers' group. That enables one to be flexible and to respond adequately to new developments. In addition you shouldn't underestimate the importance of the fact that DMD produces and distributes a number of designs. We would never had as much impact if part of the collection hadn't been available in the shops. Then people would have turned their backs on us with the argument that Droog Design was only a collection of ideas which led nowhere. It wasn't a selection criterion, but even so it succeeded. As a result we were able to initiate new experiments.

At a time when everything is ruled by the market, Droog Design shows that there are designers who take no notice of all that. They design what they think should be designed and subsequently look for a market. For

Tejo Remy 1960 Hogeschool voor de Kunsten in Utrecht afdeling 3d-Design, afgestudeerd 1991

De ladekast, de melkflessenlamp en de voddendoel maakten deel uit van zijn afstudeerproject. Tejo Remy nam daar voor het eiland van Robinson Crusoe als metafoor en 'improviseerde' zijn ontwerpen met de dingen die voor handen waren. Deels als verzet tegen de dictatuur van het trendy design, maar ook omdat het bestaande een extra dimensie geeft. De ladekast en de voddendoel zijn niet alleen opgebouwd uit gerecyclede onderdelen, maar vormen ook een bundeling van herinneringen, zoals het traditionele patchwork in Amerika.

Improvvisatie is ook in zijn huidige werk een belangrijk motief. Hij doet van alles en nog wat, variërend van verbouwingen tot productontwerp. Voor het Minnaertgebouw in de Uithof (Utrecht), ontworpen door Willem Jan Neuteling heeft hij recent een lamp ontworpen die in vier-en-twintig uur één keer rond draait.

De stoel van Marcel Wanders vindt hij het beste Droog Designontwerp, vanwege de ambachtelijke manier waarop Wanders materiaal en techniek heeft verwerkt.

Droog Design heeft hem veel publiciteit en wereldwijde bekendheid bezorgd en als gevolg daarvan een aantal opdrachten. Hij ziet het als een springplank voor beginnende ontwerpers en niet als het vlaggenschip van de Nederlandse vormgeving. Als het een instituut wordt, is het minder interessant, dan kun je er beter mee ophouden, vindt hij.

Arnout Visser 1962 Hogeschool voor de Kunsten Arnhem afdeling 3d-design, afgestudeerd in 1989, één jaar Domus Academy Italië

"Eenvoudige natuur- en scheikundige wetten fascineren me. Het olie- en azijnstel 'Salad Sunrise' uit 1990, de brievenweger 'Archimedes' uit 1991 en de zoutstrooier uit 1993 zijn alle drie vanuit die interesse ontstaan. Het zijn spelletjes, simpele elementen die net goed vallen. Dat levert een ontwerp op en bepaalt uiteindelijk de vorm. Daardoor krijgt het product iets natuurlijks en tijdloos. De zoutstrooier ligt lekker in de hand, is leuk om te bewegen, om mee te spelen. De vorm van de korrel maakt zout geschikt voor deze toepassing. Met suiker kan het niet.

Mijn andere ontwerpen zijn heel verwant aan de Droog Designproducten: hetzelfde materiaal, dezelfde uitgangspunten. Ze worden in Tsjechië gemaakt, op de draaibank gevormd uit buizen van laboratoriumglas.

me that's the big achievement of Droog Design. What the future might bring is in the hands of God. We have always allowed ourselves to be led by the trends. It depends on the direction the designers take. If they are able to thrill me, Droog Design will continue to exist."

Tejo Remy 1960 College for the fine arts 3D Design dept,
graduated 1991

The chest of drawers, milk bottle lamp and rag chair were all part of his final exam project. The project centred around the use of Robinson Crusoe's island as a metaphor, and Remy 'improvised' his designs with things that lay to hand. Partly this represented a revolt against the dictates of trendy design, but it was also because existing objects add an extra dimension. The chest of drawers and rag chair are not only constructed out of recycled parts, but also represent an agglomeration of memories, like the traditional patchwork quilts in the United States of America.

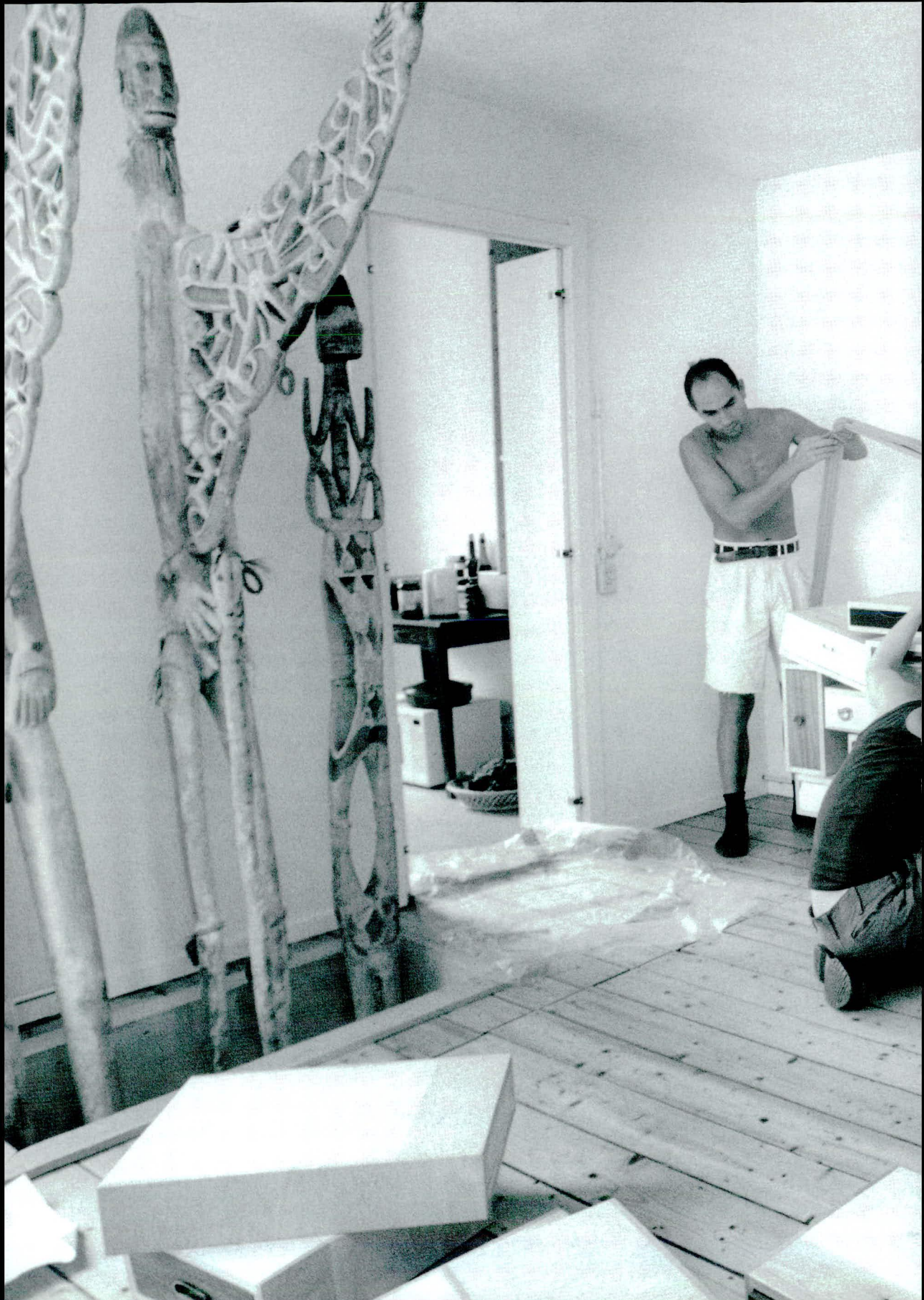
Improvisation is also an important motif in Remy's current work. Remy says he does all sorts, ranging from building improvements to product design. For the Utrecht-based Uithof designed by Willem Jan Neutelings Remy recently designed a lamp which makes a single revolution per 24 hours.

Remy considers Marcel Wanders' chair to be the best Droog Design piece because of the skilled way in which Wanders deployed material and technique.

Droog Design earned him much publicity and an international name, as a result of which he earned a number of commissions. Remy sees Droog Design as a springboard for designers starting out, and not as the flagship of Dutch design. If it becomes an institution it is less interesting and best abandoned, he believes.

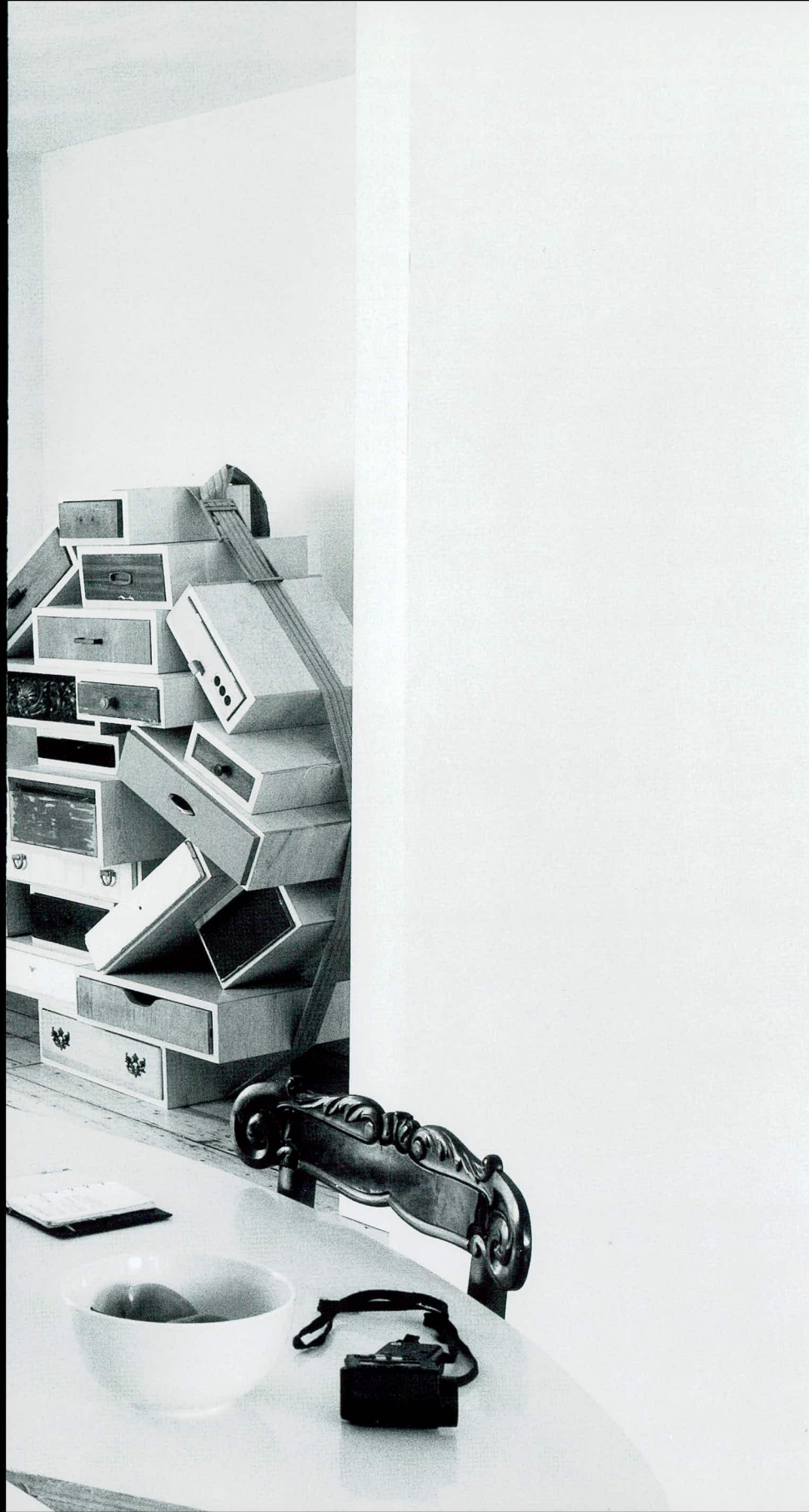
Arnout Visser 1962 College for the Fine Arts Arnhem, graduated
1989, one year post-graduate training at the Domus
Academy Italy

"I am fascinated by simple laws of science and nature. The oil and vinegar cruet set 'Salad Sunrise' from 1990, the 'Archimedes' letter balance from 1991 and the salt glass from 1993 were all motivated by that interest. They're games, simple elements that fall just right. That results in a design and in the final analysis also determines the form. As

Tejo Remy

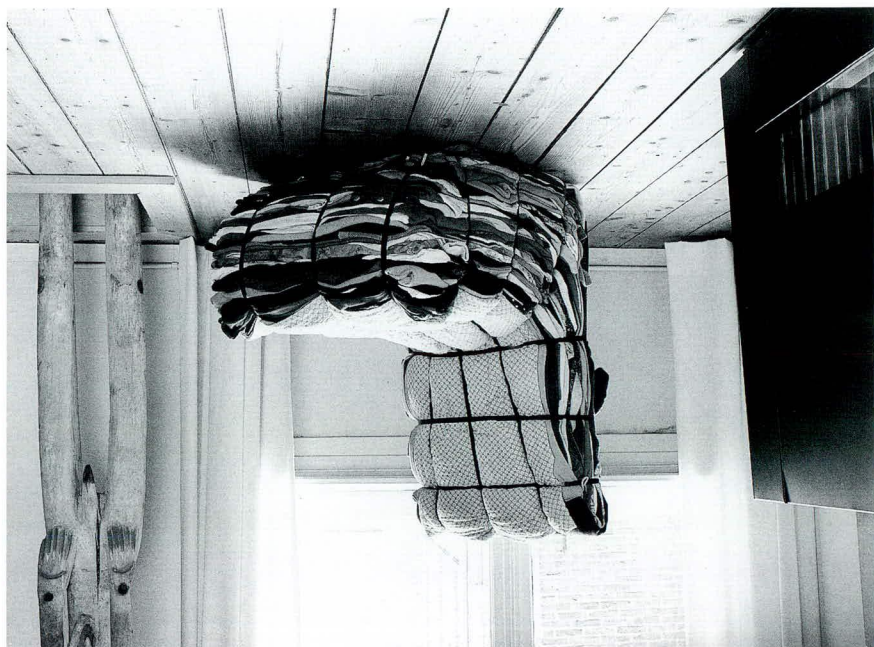
Chest of drawers Ladekast

1991, various types of wood

diverse houtsoorten

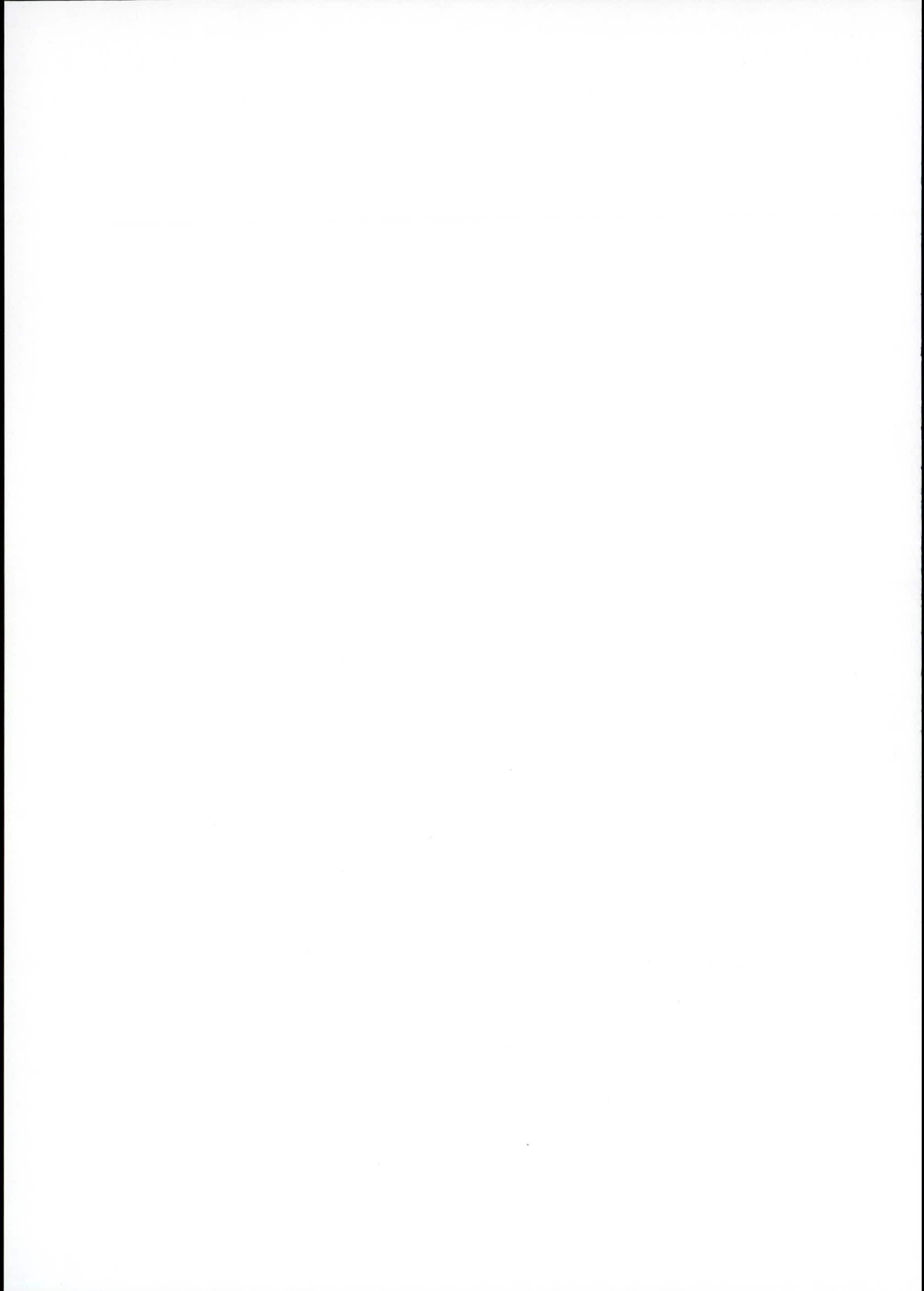

Tejo Remy

Rag chair Voodenstoel

1991, textile, wood, iron

textiel, hout, ijzer

Tejo Remy

Milkbottlelamp Melkflessenlamp

1991, steel, glass staal, glas

Arnout Visser

Oil and vinegar cruet set Olie- en

azijnstel 'Salad sunrise'

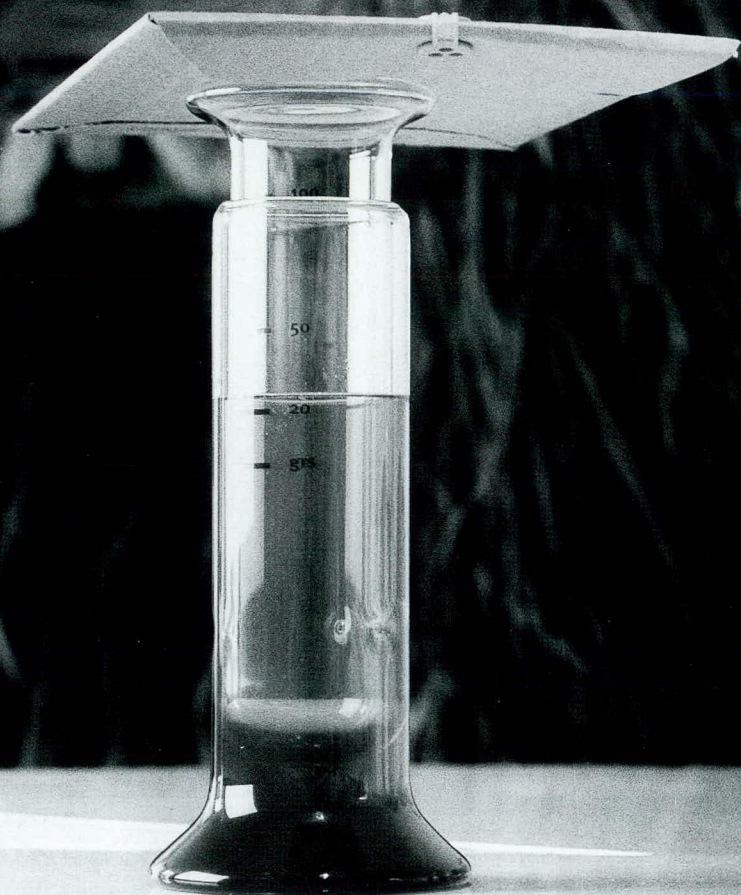
1990, glass glas

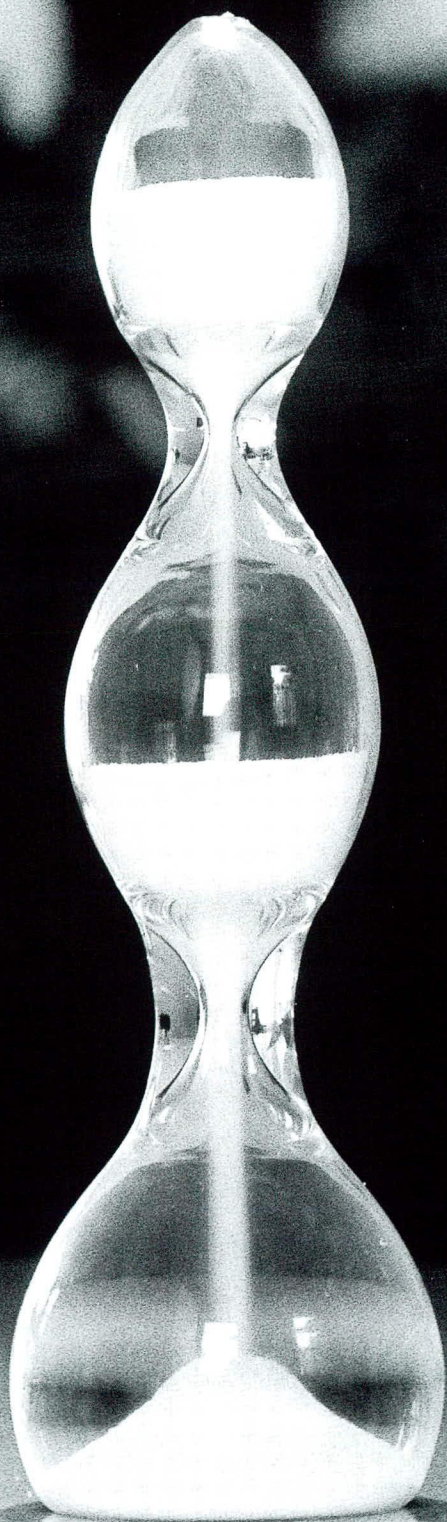

Arnout Visser

Letterscale Brievenweger 'Archimedes'

1991, glass glas

Arnout Visser
Salt glass 'Zoutloper'
1993, glass glas

De kraan van Dick van Hoff is erg mooi. Een stoere kraan uit een combinatie van bekende elementen.

Droog Design moet rustig doorgaan. Voor presentaties in het buitenland is het een perfect platform en ik vind de samenwerking met andere ontwerpers bijzonder prettig. Met Erik-Jan Kwakkel heb ik hele mooie dingen gemaakt tijdens het project met Rosenthal en voor de badkamerpresentatie in Milaan. Wat mij betreft is het een succes, al is het financieel geen spektakelstuk."

Marcel Wanders 1963 Hogeschool voor de Kunsten Arnhem
afdeling 3d-design, afgestudeerd 1988

De lamp 'Set up shades' is in 1989 ontstaan als uitvloeisel van een opdracht voor de PTT. Hij wilde niet meer meedoen aan het vernieuwen om het vernieuwen, maar zocht een manier om zijn respect voor het bestaande uit te drukken. Traditionele vormen, bijvoorbeeld een standaardlampekapje, zijn herkenbaar voor een groot publiek en maken het ontwerp daardoor toegankelijk. Hij had een beetje de pest in de verkeerde interpretaties van de lamp. Het ging niet om ready-mades, zoals wel is beweerd. Dat is een academisch concept.

Daarna heeft hij een tijdlang heel andere dingen gedaan. Hij heeft gewerkt als therapeut en zich verdiept in alternatieve geneeswijzen. In 1995 werd hij gevraagd voor het project Dry Tech. Voor hem betekende het een mogelijkheid om zijn ideeën over 'het met liefde maken van de dingen' in een technisch georiënteerde omgeving te realiseren. "Een voorwerp moet bij wijze van spreken speciaal voor jou gemaakt zijn, serieus genomen worden, bruikbaar en duurzaam zijn en niet zijn waarde verliezen door ouderdom." Daarom heeft hij macramé gekozen, een techniek die associatie met het liefdevolle ambacht oproept. Niet voor niets ging bij de toekenning van de Rotterdamse Designprijs de voorkeur van het publiek uit naar zijn stoel 'Knotted chair'. Dat hangt in zijn ogen samen met deze benadering, die voor al zijn ontwerpen geldt.

Het beste Droog Designontwerp is het label zelf. De producten horen bij elkaar en zijn ondergeschikt aan het geheel. Een nadeel is de dominantie van het cerebrale. Veel hoofd en weinig hart. Het gevoelige, sfeervolle mist Wanders. Je kunt met de Droog Designcollectie geen huis vullen.

Droog Design is een podium dat je werk op de beste internationale beurzen presenteert. Lang niet elke ontwerper beseft hoe belangrijk dat is. Bij de projecten fungeert Droog Design als een perfecte opdrachtgever en creëert een inhoudelijke context die heel stimulerend is. Stilstand in de ontwikkeling van Droog Design is volgens Wanders niet mogelijk. "De enige wijze waarop Droog Design in de toekomst bestaansrecht heeft is door te groeien, door

the result the product is imbued with a natural, timeless quality. The salt glass fits nicely into your hand, is nice to manipulate, to play with. Salt is suited to this application because of the form of the granules. It couldn't be done with sugar.

My other designs are closely linked to the Droog Design products: the same material, the same points of departure. They are made in the Czech Republic, turned on a lathe from tubes of laboratory glass. "I really like the tap by Dick van Hoff. A sturdy tap made from a combination of familiar elements.

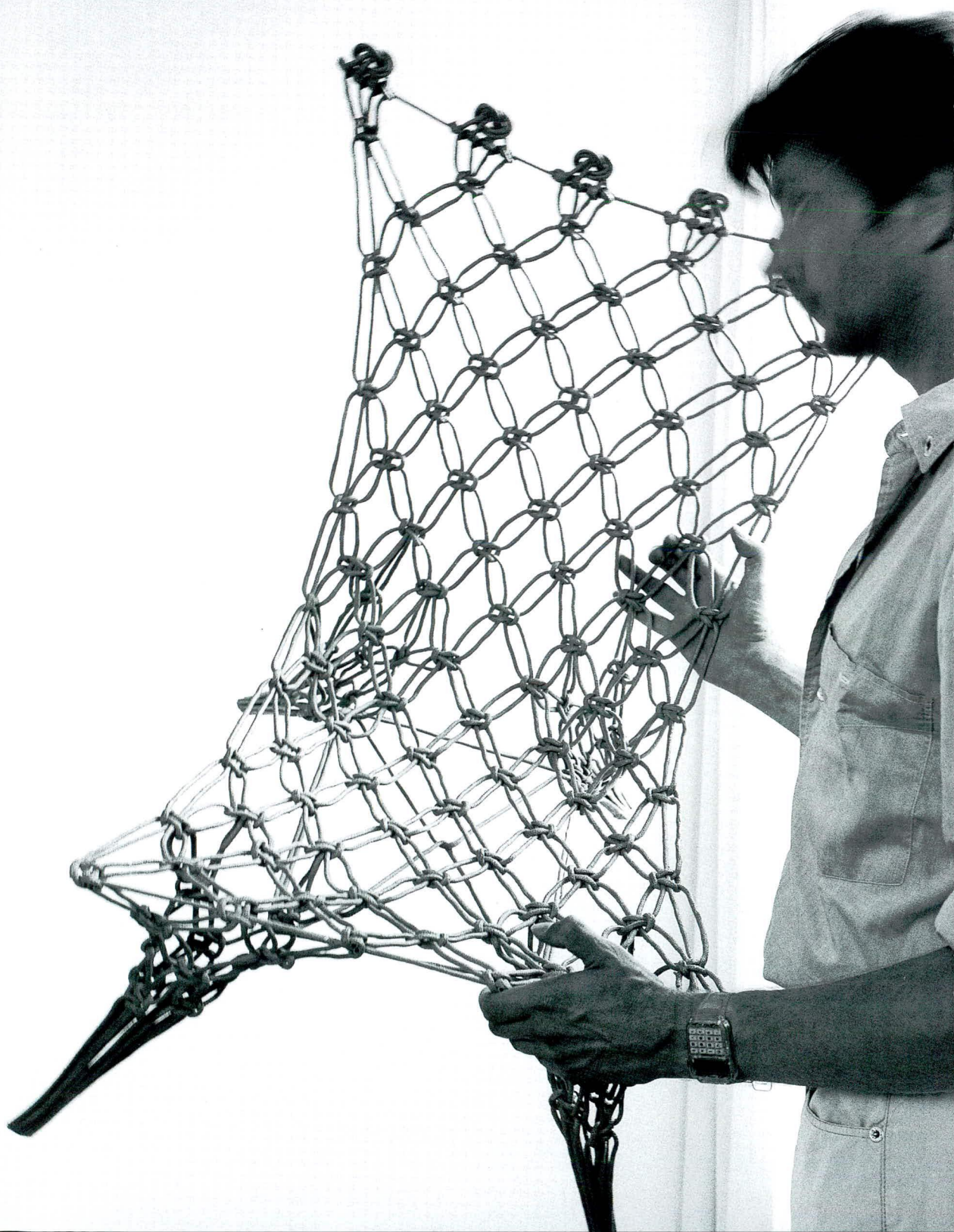
Droog Design should carry on. It is a perfect platform for presentations of Dutch design abroad, and I really like the cooperation with other designers. I made some very nice things with Erik-Jan Kwakkel for the Rosenthal project and for the bathrooms presentation in Milan. As far as I'm concerned Droog Design is a success, albeit far from spectacular financially."

Marcel Wanders 1963 College for the Fine Arts Arnhem 3D
Design dept, graduated 1988

The 'Set up Shades' lamp originated in 1989 as a consequence of a commission undertaken for the PTT postal service. Wanders wanted to take a step back from innovation for innovation's sake, but was looking for a way to express his respect for existing forms. Traditional forms, such as an ordinary light shade, are familiar and therefore accessible to a broad public. But Wanders was somewhat irritated by the erroneous interpretations of the lamp. It was not about ready-mades, as many critics opined. That is an academic concept.

For a while Wanders turned to other things, working as a therapist and studying alternative medicines. In 1995 he was invited to take part in the Dry Tech project. To him this represented an opportunity to realise his ideas about 'making things with love' in a technically-oriented environment. "An object should be made especially for you, as it were, to be taken seriously. It should be usable and durable and not lose its value with age." For these reasons Wanders opted for macrame, a technique associated with cherished and traditional ways of working. It was not for nothing that the public vote at the Rotterdam Design prize went to his 'Knotted Chair'. In Wanders' view this went hand in hand with this approach, which holds true for all his designs.

For Wanders, the best Droog Design design is the label itself. The products belong together and are subordinate to the whole. A drawback is that the cerebral dominates - too much head and little heart. In his

Marcel Wanders

Knotted chair Geknoopte stoel

1995, carbon and aramid fibre

carbonfiber, aramide

Marcel Wanders

Lamp 'Set up shades'

1989, standard lampshades

standaardkapjes

steeds krachtiger te worden en steeds meer volwassen, realistische en industriële projecten te doen. En steeds meer de daarbij behorende verantwoordelijkheid naar zich toe te trekken. In wezen hangt het van Renny Ramakers en Gijs Bakker af. Zij zijn de kern. Zonder die mensen en hun motivatie bestaat Droog Design niet."

Nikki Gonnissen & Thomas Widdershoven 1967 & 1960

Nikki: Hogeschool voor de Kunsten Utrecht afdeling grafische vormgeving, afgestudeerd 1993 Thomas: Universiteit van Amsterdam vakgroep Filosofie, afgestudeerd 1988, Gerrit Rietveld Academie Amsterdam afdeling grafische vormgeving, afgestudeerd 1993

"Wij denken dat wij in ons vak grafische vormgeving voor dezelfde mentaliteit staan als Droog Design. In het begin waren onze ontwerpen heel conceptueel. Wanneer het concept was vastgesteld wilden we zo min mogelijk ingrijpen in de ontwikkeling van het ontwerp. De catalogus *Mentalitäten* hebben we op die manier gemaakt. Maar opeens was het kale vormgeven, het bijproduct van onze conceptuele benadering, mode geworden. Als dit de trend wordt, gaan wij een andere kant op, dachten we, naar het persoonlijke dus, meer van onszelf erin. Dat hebben we zeer letterlijk opgevat. *Eternally Yours* en het jaarverslag 1996 van de Raad voor Cultuur zijn zo ontstaan. Deze catalogus leek ons geschikt als derde in de rij. De Droog Design ontwerpen zijn niet bedoeld om allemaal bij elkaar gezet te worden in een expositiezaal. Ze zijn bedoeld als accenten in een interieur. Om dit te tonen hebben we ze één voor één in ons eigen interieur geplaatst. Wanneer je dat idee niet al te mechanisch uit wilt werken, moet je een zekere weerstand in het beeld inbouwen. Daarom hebben we op suggestie van Ranti Tjan, het hoofd Presentatie van het Centraal Museum, een reportagefotograaf gevraagd de opnamen te maken. Benieuwd of het werkt."

Nikki: "Het zachte lampje vind ik het beste ontwerp. Gewoon, omdat ik het zelf zou willen hebben, terwijl ik lampen haat. Verrassend om te voelen dat het zacht is. Dat zie je niet."

Thomas: "Iedereen roept altijd de kast van Tejo Remy. Die neiging heb ik ook, maar als je ermee aan de sjouw gaat, is het toch wel heel veel materiaal. Dan vind ik misschien toch de '85 lampen' lamp de beste. Het pure basismateriaal, de lampen, snoeren en kroonsteentjes, leveren samen een echte kroonluchter op. Een rijk object, zoals mensen dat verwachten van een lamp, zo mooi dat het overdreven is. Maar in mijn huis zou ik hem nooit willen hebben."

We maakten al in het begin van de jaren negentig, toen we nog op de academie zaten, kennis met Droog Design. Het betekende voor ons een

view the collection lacks sensitivity and ambiance. You could not furnish an entire home with Droog Design objects.

129

Droog Design is a platform to display your work at the leading international fairs. Far from every designer realises how important that is. In its projects, Droog Design functions as the ideal commissioning body and creates a highly stimulating inner context. Wanders believes it is impossible for Droog Design to stand still:

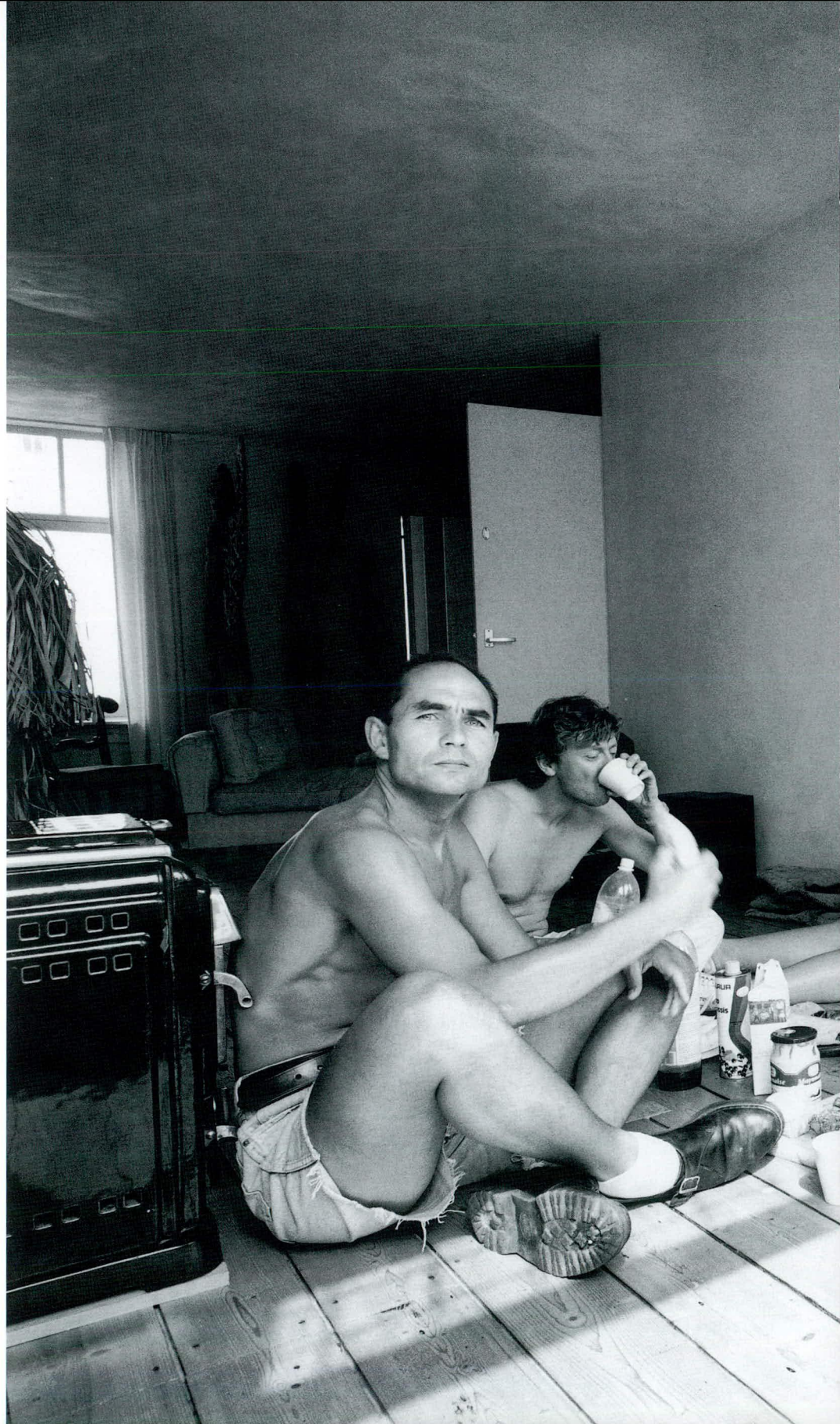
"The only basis of Droog Design's continued right to exist in the future is to keep growing, to become ever stronger and to continually undertake more mature, realistic industrial projects. In doing so they should continually take on more of the associated responsibility. Effectively it all depends on Renny Ramakers and Gijs Bakker. They are the core. Without them and their motivation, Droog Design would not exist."

Thomas Widdershoven & Nikki Gonnissen 1960 & 1967

Thomas: Amsterdam University, graduated 1988 and Rietveld College, graduated 1993 Nikki: College for the Fine Arts Utrecht, graduated 1993

"We think that within our discipline of graphic design we stand for the same mentality as Droog Design. In the beginning our designs were highly conceptual. Once the concept had been determined we sought to intervene as little as possible in the development of the design. We made the *Mentalitäten* catalogue along those lines. After that we took a different track. We put the personal centre-stage. Bare-bones design, a by-product of our conceptual approach, had suddenly become fashionable. 'If that's the new trend,' we thought to ourselves, then we'll go in the opposite direction - towards the personal, incorporating more of ourselves'. 'Eternally Yours' and the 1996 annual report for the Culture Council were designed in this way. The Droog Design catalogue looked to us to be a suitable third candidate in this line-up. The designs are intended as accents in an interior, not all to be placed side-by-side in an exhibition space. So it became our interior. When you're seeking to work out that idea without it becoming over-mechanistic, you have to build a certain degree of resistance into the image. That's why we took on board the suggestion by Ranti Tjan of the Centraal Museum to have a documentary photographer come and take pictures. Curious to see if it works. Not all our work is so closely linked in terms of content. We also make, say, standard high-quality printed matter."

Nikki: "I think the soft lamp is the best design. For no real reason, but because I'd like to own it myself even though I hate lamps. It's very beautiful and it comes as a surprise to feel that it's soft. You can't see that."

steun in de rug. We kregen het gevoel dat we in een beweging stonden, in een Nederlandse anarchistische georiënteerde traditie die leidt tot eigenzinnige ontwerpen. Wat Droog Design in de toekomst moet doen weten we niet. Je kunt ophouden op je top. Of je verder ontwikkelen, zoals een mens ook doet. De thematische projecten gaan in die richting. Of dit boek nog aansluit bij Droog Design is de vraag. We weten ook niet of het spel tussen het conceptuele en het persoonlijke nog wat oplevert. Wij hebben in ieder geval geen vervolg gepland."

Thomas: "Everyone's quick to opt for Tejo Remy's chest of drawers. I am also inclined that way, but it's a big thing to have to move around. And then I think possible the '85 lights' lamp is the best after all. The purely basic materials - the bulbs, electrical cord and connectors - together make up a genuine chandelier. A rich object, as people expect from a lamp and so beautiful it's not true. But I'd never want one in my home.

We got to know Droog Design in the early 1990s when we were both at college. For us it was a kind of moral support. We got the feeling we were part of a movement, a Dutch anarchically oriented tradition resulting in wayward, individual designs. We don't know what Droog Design should do in the future. You can quit at the height of your success, or it could go on developing, just as people do. The thematic projects tend in that direction. Whether this book will still be in keeping with Droog Design remains to be seen. Nor do we know whether the play between the conceptual and the personal will still result in something. In any case we've not planned a sequel."

Credits Colofon

Author Auteur Ida van Zijl

Photography Fotografie Maurice Boyer

Design Ontwerp Studio Gonnissen en Widdershoven, Amsterdam

Technical assistance Technische assistentie Maarten Kraanen

Location Locatie The home of Het huis van Nikki Gonnissen en Thomas Widdershoven

Models Modellen Maurice Boyer, Nikki Gonnissen, Maarten Kraanen, Ranti Tjan,
Thomas Widdershoven, Ida van Zijl

Project-coordination Projectcoördinatie Lydia van Oosten

Typesetting Zetwerk Meermans, Amsterdam

Translation Vertaling Niall Martin, Amsterdam

Printer Druk drukkerij Rosbeek, Nuth

Published Uitgave Agnietenreeks, november 1997

Publisher Uitgever Centraal Museum

postbus 2106, 3500 GC Utrecht, The Netherlands

tel: 0031-30-2362362, fax: 0031-30-2332006

ISBN 90-73285-50 X

Copyright © 1997: Centraal Museum . All rights reserved. Nothing in this publication can be copied, stored in an automated database, or published in any manner or form, be it electronic, mechanical, by photocopying, recordings or in any other way, without prior written permission from the publisher. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm, of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Agnieten Reeks wordt uitgegeven door het Centraal Museum.

titel 1: Van Aalmoes tot AOW, zes eeuwen ouderenzorg in een Nederlandse stad,

Renger de Bruin, Mieke Heurneman, Frank van der Veeke, 1996

titel 2: Madonna met wilde rozen en een selectie van zestiende- en zeventiende-eeuwse meesterwerken uit Utrecht, Liesbeth M. Helmus, 1997

titel 3: Het Beste van Wim T. Schippers, Harry Ruhé, 1997

titel 4: N.T.Z.T., Narcisse Tordoir, 1997

titel 5: Het stenen geheugen, 1997

titel 6: Beste vriend, Vuile Ploert, het surrealisme van J.H. Moesman, 1997

titel 7: 1991-1996 Droog Design, Ida van Zijl, 1997

The first one hundred copies are numbered. Alle eerste honderd exemplaren zijn genummerd.

This copy is no. SR-NT: Dit exemplaar is nr SR-NT:

